



Raadsvoorstel

jaar	stuknr. Raad	categorie/agendanr.	stuknr. B. en W.
2010	RA10.0035	B 6	10/311

Onderwerp:

Verordening maatschappelijke ondersteuning gemeente Emmen 2010

Portefeuillehouder: H.G. Jumelet

Dienst Publiek

Maatschappelijke zaken en zorg

Elizabeth Ellison, telefoon ((0591)68 51 23)

Aan de gemeenteraad

Voorgesteld besluit

1. De Verordening maatschappelijke ondersteuning gemeente Emmen 2008 in te trekken.
2. De Verordening maatschappelijke ondersteuning gemeente Emmen 2010 vast te stellen.

Samenvatting

Als gevolg van enkele wetwijzigingen en verouderde technische punten was herziening van de Verordening maatschappelijke ondersteuning gemeente Emmen 2008 noodzakelijk. Deze conceptverordening bevat enkele nieuwe bepalingen, en is op een aantal technische punten herzien. De bepalingen betreffen een beslistermijn, een nieuwe wijze van bepalen van de hoogte PGB-HH, en een mogelijkheid tot terugvordering van PGB-voorzieningen.

Bijlagen:

Toelichting op het Raadsvoorstel;

Stukken ter inzage:

1. Collegebesluit d.d. 16-03-'10 en de daarbij behorende stukken.
2. Verordening maatschappelijke ondersteuning Emmen 2008;

jaar	stuknr. Raad	categorie/agendanr.	stuknr. B. en W.
2010	RA10.0035	B 6	10/311

1. Aanleiding voor het voorstel

Op 26 juni 2008 heeft uw raad de Verordening maatschappelijke ondersteuning gemeente Emmen 2008 vastgesteld. Deze verordening op 1 juli 2008 in werking getreden.

Inmiddels is ruim anderhalf jaar ervaring opgedaan met de Verordening. Er is gebleken dat aanpassing van de Verordening is gewenst om de volgende redenen:

- Invoering van de Wet dwangsom op 1 oktober 2009;
- De wetwijziging Wmo per 1 januari 2010, waardoor de wijze van tariefsbepaling PGB-HH aangepast moest worden;
- Er bestaat binnen de huidige Verordening geen mogelijkheid om na wijziging van de indicatie of overlijden van cliënt binnen vijf jaar na verstrekking van een individuele voorziening in de vorm van een PGB, de voorziening terug te vorderen;
- De huidige Verordening bleek op een aantal technische punten niet actueel.

Om hierboven genoemde redenen is een conceptraadsvoorstel en een conceptraadbesluit opgesteld. In het conceptraadsvoorstel zijn de voorgestelde beleidskeuzes voorzien van argumentatie beknopt weergegeven. In een losse toelichting op het conceptraadsvoorstel (bijlage 1) treft u de argumentatie aan van de voorgestelde beleidskeuzes, alsmede een toelichting op de technische wijzigingen. De conceptverordening maatschappelijke ondersteuning Emmen 2010 treft u aan als conceptraadbesluit.

2. Argumentatie/beoogd effect

Hieronder treft u de voorgestelde beleidskeuzes aan. Voor een uitgebreide toelichting en een overzicht van de voorgestelde technische wijzigingen verwijs ik u naar de toelichting (bijlage 1).

Voorgestelde beleidskeuzes

1. Opnemen van Artikel 7.8 Beslistermijn

Hoewel er uiteraard altijd naar gestreefd wordt om aanvragen zo tijdig mogelijk af te handelen, is de gemeente bij veel Wmo-aanvragen afhankelijk van het advies van externe partijen. Vooral wanneer het om complexe woningaanpassingen gaat, is gebleken dat een termijn van acht weken vaak onhaalbaar is. Met de nieuwe Wet dwangsom zou een overschrijding van deze termijn regelmatig tot hoge kosten voor de gemeente kunnen leiden. Daarom wordt voorgesteld om artikel 7.8 Beslistermijn in de Verordening op te nemen. Dit artikel luidt als volgt:

Artikel 7.8 Beslistermijn

1. *Het college beslist op een volledige aanvraag binnen een redelijke termijn, maar ten hoogste binnen 16 weken na de ontvangst van de aanvraag.*
2. *Het college kan een beslistermijn voor de duur van maximaal 4 weken verlengen. De beslistermijn wordt alleen verlengd als de complexiteit van de aanvraag dat noodzakelijk maakt. Het gaat hierbij vooral om aanvragen voor (complexe) woningaanpassingen, waarbij de gemeente van externe partijen afhankelijk is en minder controle heeft op de duur van de afhandeling.*

2. Wijzigen manier van tariefbepaling PGB-HH

Als gevolg van de wetswijziging Wmo per 1 januari 2010 is de oude systematiek van het bepalen van de hoogte van het PGB-HH zoals omschreven in de huidige Verordening, niet langer accuraat. Het college heeft ingestemd om de landelijke AWBZ-systematiek voor het bepalen van het PGB-HH in Emmen in te voeren; deze systematiek dient echter nog in de Verordening te worden aangepast.

3. Mogelijkheid tot terugvordering PGB-voorziening

In de huidige Verordening is het niet mogelijk om na overlijden of verandering van de situatie van de cliënt een PGB-voorziening terug te vorderen. Dit is niet eerlijk, aangezien dit wél mogelijk is indien het een voorziening in natura betreft.

Het voorstel is om dit gelijk te trekken door Artikel 7.7 uit te breiden met het volgende lid:

4. *Indien een voorziening in natura of in de vorm van een persoonsgebonden budget is verstrekt, en de situatie van de cliënt verandert binnen vijf jaar na verstrekking zodanig dat de voorziening niet langer nodig is, kan de voorziening worden teruggevorderd.*

4. Relatie met bestaand beleid/eerder genomen besluiten

Raadsbesluit van 26 juni 2008 inhoudende de vaststelling van de Verordening maatschappelijke ondersteuning gemeente Emmen 2008.

5. Afstemming met externe partijen/communicatie

- Wmo-raad
- Seniorenraad

6. Communicatie

- Informeren adviesraden middels conceptbrieven
- Besluitfase raad: actief communiceren naar burgers van Emmen door
 - artikel in Emmen actueel, uiterlijk een week na het raadsbesluit;
 - bekendmaking inwerkingtreding op gemeentepagina

7. Financiële consequenties/voorgestelde dekking

n.v.t.

Een concept-besluit is bijgevoegd.

Emmen, 16 maart 2010.

Burgemeester en wethouders van Emmen,
de secretaris, de burgemeester,

A.J. Mewe

C. Bijl

jaar	stuknr. Raad	categorie/agendanr.	stuknr. B. en W.
2010	RA10.0035	B 6	10/311

Raadsbesluit

De raad van de gemeente Emmen;

gelezen het voorstel van burgemeester en wethouders d.d. 26 maart 2010, nummer: 10/311;

b e s l u i t :

Onder intrekking van de Verordening maatschappelijke ondersteuning gemeente Emmen 2008 vast te stellen: **Verordening maatschappelijke ondersteuning gemeente Emmen 2010.**

Hoofdstuk 1 Algemene bepalingen

Artikel 1.1 Begripsbepalingen

1. In deze verordening en de daarop gebaseerde nadere regelgeving wordt verstaan onder:
 - a. college: college van burgemeester en wethouders van de gemeente Emmen;
 - b. wet: Wet maatschappelijke ondersteuning;
 - c. WVG: Wet voorzieningen gehandicapten;
 - d. Awb: Algemene wet bestuursrecht;
 - e. AWBZ: Algemene Wet Bijzondere Ziektekosten;
 - f. persoon met beperkingen: de persoon als bedoeld in artikel 1, eerste lid, onder g, onderdeel 4, 5 en 6 die beperkingen ondervindt in zijn zelfredzaamheid en zijn maatschappelijke participatie;
 - g. voorziening hulp bij het huishouden: een voorziening ter ondersteuning bij of ter overname van activiteiten op het gebied van het verzorgen van het huishouden van een persoon met beperkingen;
 - h. rolstoelvoorziening: een voorziening die de persoon met beperkingen in staat stelt zich in en om de woning te verplaatsen;

- i. woonvoorziening: een voorziening, niet zijnde een huishoudelijke voorziening of een rolstoelvoorziening, die de persoon met beperkingen in staat stelt de woning zo normaal mogelijk te gebruiken;
- j. vervoersvoorziening: een voorziening die de persoon met beperkingen in staat stelt zich lokaal te verplaatsen;
- k. algemeen gebruikelijk: hetgeen naar in het maatschappelijk verkeer geldende opvattingen voor de persoon met beperkingen als gangbaar bezit of gangbare uitgaven wordt aangemerkt;
- l. voorziening in natura: een voorziening die in eigendom, in bruikleen of in de vorm van persoonlijke dienstverlening wordt verstrekt aan de persoon met beperkingen;
- m. persoonsgebonden budget: een geldbedrag waarmee de persoon met beperkingen één of meer aan hem of haar te verlenen voorzieningen kan verwerven en waarop de in deze verordening en het Besluit maatschappelijke ondersteuning Emmen te stellen regels van toepassing zijn;
- n. budgetperiode: periode waarvoor een persoonsgebonden budget wordt verleend;
- o. budgethouder: een persoon met beperkingen aan wie ingevolge deze verordening een persoonsgebonden budget is verleend en die aan het college desgevraagd verantwoording is verschuldigd over de besteding van het budget;
- p. financiële tegemoetkoming: een tegemoetkoming in de kosten van een voorziening waarvan de hoogte kan worden afgestemd op het inkomen van de persoon met beperkingen;
- q. inkomen: het inkomen zoals bedoeld in artikel 4.2 lid 1 Besluit maatschappelijke ondersteuning;
- r. eigen bijdrage: een bij de verlening van een voorziening in natura of in de vorm van een persoonsgebonden budget voor rekening van de rechthebbende komende financiële bijdrage;
- s. eigen aandeel: een bij de verlening van een financiële tegemoetkoming voor rekening van de rechthebbende komend aandeel in de kosten;
- t. mantelzorger: een persoon die mantelzorg als bedoeld in artikel 1 onderdeel b van de wet pleegt;
- u. woonplaats: woonplaats als bedoeld in artikel 10 lid 1 en artikel 11 van boek 1 van het Burgerlijk wetboek;
- v. algemene voorziening: een voorziening die wordt geleverd op basis van directe beschikbaarheid, een beperkte toegangsbeoordeling en die een snelle, regelarme en adequate oplossing biedt voor de persoon met beperkingen;
- w. individuele voorziening: de voorziening zoals die is opgenomen in deze verordening en waar de persoon met beperkingen aanspraak op kan maken,

indien wordt voldaan aan de voorwaarden zoals die zijn gesteld in deze verordening;

- x. huisgenoot: iedere persoon met wie de persoon met beperkingen gemeenschappelijk een woning bewoont;
 - y. leefeenheid: een eenheid bestaande uit alle huisgenoten met wie de persoon met beperkingen in de woning duurzaam een gezamenlijke huishouding voert;
 - z. woning: een woning, waaronder tevens wordt verstaan een woonwagen of een woonschip, voor permanente bewoning bestemd en geschikt en waarbij geen wezenlijke woonfuncties, zoals woon- en slaapruijnte, was- en kookgelegenheid en toilet met andere woningen wordt gedeeld;
 - aa. gemeenschappelijke ruimte: gedeelte(n) van een woongebouw, niet behorende tot de onderscheiden woningen, bestemd en noodzakelijk om de woning van de persoon met beperkingen vanaf de toegang tot de woning te bereiken;
 - bb. woonwagen: een voor bewoning bestemd gebouw dat is geplaatst op een standplaats dat in zijn geheel of in delen kan worden verplaatst;
 - cc. standplaats: een kavel binnen de gemeente Emmen, bestemd voor het plaatsen van een woonwagen, waarop voorzieningen aanwezig zijn die op het leidingnet van de openbare nutsbedrijven, andere instellingen of van gemeenten kunnen worden aangesloten;
 - dd. woonschip: elk vaartuijg dat uitsluitend of in hoofdzaak wordt gebruikt als, of te oordelen naar zijn constructie of inrichting uitsluitend of in hoofdzaak is bestemd tot dag- of nachtverblijf van een of meer personen, niet zijnde een schip dat wordt gebruikt als of is bestemd voor de beroepsvaart;
 - ee. ligplaats: een door de gemeente aangewezen ligplaats welke door een woonschip wordt ingenomen;
 - ff. uitruimte: een ruimte waarin een persoon met beperkingen die vanwege een gedragsstoornis ernstig ontremd gedrag vertoont, zich kan afzonderen of tot rust kan komen.
2. Alle begrippen die in deze verordening worden gebruikt en die niet nader worden omschreven hebben dezelfde betekenis als in de wet en de Awb.

Artikel 1.2 Reikwijdte van de verordening

1. Een voorziening kan slechts worden toegekend aan de persoon met beperkingen indien:
- a. deze persoon niet in staat is om:
 - 1° een huishouden te voeren;
 - 2° zich te verplaatsen in en om de woning;
 - 3° zich lokaal te verplaatsen per vervoermiddel;
 - 4° medemensen te ontmoeten en op basis daarvan sociale contacten aan te gaan.

- b. de voorziening, objectief bezien, als de goedkoopst adequate voorziening kan worden aangemerkt;
- c. de voorziening in overwegende mate op de persoon met beperkingen is gericht;
- d. de voorziening langdurig noodzakelijk is;
- e. deze persoon zijn woonplaats heeft in de gemeente Emmen.

2. Een voorziening wordt geweigerd:

- a. indien niet is voldaan aan de voorwaarden of verplichtingen gesteld bij of krachtens de wet;
- b. indien de voorziening algemeen gebruikelijk is;
- c. indien op grond van enige andere regeling aanspraak bestaat op een adequate voorziening;
- d. indien een voorziening niet noodzakelijk is omdat redelijkerwijs van de persoon met beperkingen of van zijn of haar huisgenoten kan worden gevergd dat zij hun medewerking verlenen aan de oplossing voor het zich voordoende probleem;
- e. indien er aan de zijde van de aanvrager geen sprake is van aantoonbare meerkosten in vergelijking met de situatie voorafgaand aan het optreden van de beperkingen waarvoor de voorziening wordt aangevraagd;
- f. indien de aanvraag betrekking heeft op kosten die de persoon met beperkingen voorafgaand aan het moment van beschikken op de aanvraag heeft gemaakt, tenzij het college de noodzaak, adequaatheid en passendheid achteraf kan beoordelen;
- g. indien een voorziening als die waarop de aanvraag betrekking heeft reeds eerder krachtens deze, dan wel krachtens de aan deze verordening voorafgaande Verordening voorzieningen gehandicapten is verstrekt en de normale afschrijvingstermijn van de voorziening nog niet is verstreken, tenzij de eerder vergoede of verstrekte voorziening verloren is gegaan als gevolg van omstandigheden die niet aan de persoon met beperkingen zijn toe te rekenen;
- h. indien, zo het gaat om een financiële tegemoetkoming of een persoonsgebonden budget, in de financiering van het niet door de financiële tegemoetkoming of het persoonsgebonden budget bestreken deel van de kosten niet is voorzien;

3. Bij het compenseren van beperkingen die een aanvrager ondervindt in zijn maatschappelijke participatie wordt ook rekening gehouden met de keuzes die de aanvrager maakt in het leven, waarbij verwacht mag worden dat een aanvrager geschikte keuzes maakt rekening houdend met de beperkingen die horen bij de individuele omstandigheden van de aanvrager.

Hoofdstuk 2. Vorm van de individuele voorzieningen en eigen bijdrage/ eigen aandeel

Artikel 2.1 Keuzevrijheid individuele voorzieningen

1. Een individuele voorziening kan worden verstrekt in natura, als financiële tegemoetkoming of als persoonsgebonden budget.
2. In deze verordening wordt expliciet geregeld welke soorten individuele voorzieningen het college kan verstrekken en in welke vorm.
3. Voor zover het college een individuele voorziening kan verstrekken in natura, wordt de persoon met beperkingen de mogelijkheid geboden te kiezen tussen de individuele voorziening in natura of een daarmee vergelijkbare individuele voorziening in de vorm van een persoonsgebonden budget, tenzij hiertegen van de zijde van het college overwegende bezwaren bestaan.
4. Van overwegende bezwaren als bedoeld in lid 3 is sprake indien:
 - a. de te verstrekken voorziening bestaat uit een pasje voor het collectief vraagafhankelijke vervoer;
 - b. de aanvrager naar het oordeel van het college niet voldoende in staat is om het persoonsgebonden budget te beheren en de besteding te verantwoorden.
5. De in het vorige lid onder b bedoelde uitsluiting vindt niet plaats indien de aanvrager naar genoegen aantoont te beschikken over een kwalitatief goed eigen netwerk van mensen of een bewindvoerder die het beheer en het regelwerk namens de aanvrager doet.

Artikel 2.2 Voorziening in natura

1. Indien een individuele voorziening in natura wordt verstrekt bevat de beschikking tenminste:
 - a. het doel en omvang van de voorziening;
 - b. de daarmee gemoeide kosten;
 - c. de verplichtingen;
 - d. de looptijd van de voorziening;
 - e. de wijze waarop de voorziening wordt verstrekt.
2. Afhankelijk van de soort voorziening kan de voorziening in natura in eigendom, in bruikleen of als persoonlijke dienstverlening worden verleend.

Artikel 2.3 Financiële tegemoetkoming

Indien een individuele voorziening in de vorm van een financiële tegemoetkoming wordt verstrekt bevat de beschikking tenminste:

- a. het doel van de tegemoetkoming;
- b. de hoogte van de tegemoetkoming;
- c. de duur van de tegemoetkoming;
- d. de verplichtingen;
- e. de wijze van betaling;
- f. de wijze waarop verantwoording dient te worden afgelegd over de besteding van de tegemoetkoming aan de gemeente.

Artikel 2.4 Persoonsgebonden budget

Indien een individuele voorziening in de vorm van een persoonsgebonden budget wordt verstrekt bevat de beschikking tenminste:

- a. het doel van het budget;
- b. de hoogte van het budget en de wijze waarop dit is berekend;
- c. de budgetperiode;
- d. de verplichtingen van de budgethouder;
- e. de wijze van betaling;
- f. de wijze waarop de budgethouder verantwoording dient af te leggen over de besteding aan de gemeente en de belastingdienst.

Artikel 2.5 Eigen bijdrage

1. De persoon met beperkingen die in aanmerking wordt gebracht voor een individuele voorziening in natura of in de vorm van een persoonsgebonden budget is een eigen bijdrage verschuldigd, tenzij anders is bepaald in deze verordening.
2. De hoogte van de eigen bijdrage wordt berekend overeenkomstig het bepaalde in artikel 4.1 lid 1 van het Besluit maatschappelijke ondersteuning.
3. Indien de voorziening in natura bestaat uit het verschaffen in bruikleen van een roerende zaak kan gedurende maximaal negenendertig perioden van vier weken een eigen bijdrage in rekening worden gebracht.
4. Het bedrag dat in zijn totaal aan eigen bijdrage wordt gevraagd is nooit hoger dan de door de gemeente gemaakte kosten van de voorziening.
5. Indien de voorziening in de vorm van een persoonsgebonden budget wordt verleend wordt de eigen bijdrage opgelegd nadat de voorziening is verleend.

Artikel 2.6 Eigen aandeel

1. De persoon met beperkingen die in aanmerking wordt gebracht voor een individuele voorziening in de vorm van een financiële tegemoetkoming is een eigen aandeel verschuldigd, tenzij anders is bepaald in deze verordening.
2. De hoogte van het eigen aandeel wordt berekend overeenkomstig het bepaalde in artikel 4.1 lid 1 van het Besluit maatschappelijke ondersteuning.
3. Indien de voorziening in de vorm van een financiële tegemoetkoming bestaat uit het verschaffen van een bouwkundige of woontechnische aanpassing aan de woning die niet in eigendom is van de aanvrager, kan gedurende maximaal negenendertig perioden van vier weken een eigen aandeel in rekening worden gebracht.
4. Indien de voorziening in de vorm van een financiële tegemoetkoming bestaat uit het verschaffen van een vergoeding voor verhuizing en inrichting kan gedurende maximaal dertien perioden van vier weken een eigen aandeel in rekening worden gebracht.

5. Het bedrag dat in totaal aan eigen aandeel wordt gevraagd is nooit hoger dan de door de gemeente gemaakte kosten van de voorziening. Het eigen aandeel wordt pas opgelegd nadat de voorziening is verleend.

Artikel 2.7 Voorzieningen waar geen eigen bijdrage of eigen aandeel verschuldigd is

1. Er wordt in geen geval een eigen bijdrage gevraagd voor rolstoelen, ongeacht de vorm of het type.
2. Er wordt in geen geval een eigen bijdrage gevraagd voor collectieve vervoersvoorzieningen.
3. Er wordt in geen geval een eigen bijdrage gevraagd voor sportvoorzieningen; handbikes kunnen, afhankelijk van de aanvraag, tot sportvoorziening worden gerekend.
4. Er wordt in geen geval een eigen aandeel gevraagd voor huurderiving.

Hoofdstuk 3. Hulp bij het huishouden

Artikel 3.1 Recht op individuele voorziening hulp bij het huishouden en primaat van de algemene voorziening

Een persoon met beperkingen kan voor een individuele voorziening hulp bij het huishouden in aanmerking worden gebracht indien:

- a. aantoonbare beperkingen het zelf uitvoeren van één of meer huishoudelijke taken onmogelijk maken; en
- b. een algemene voorziening hulp bij het huishouden niet voorziet in een snelle en adequate oplossing.

Artikel 3.2 Soorten en vormen van de individuele voorziening hulp bij het huishouden

1. Indien een persoon met beperkingen voor een individuele voorziening hulp bij het huishouden in aanmerking wordt gebracht, kan deze voorziening bestaan uit hulp bij het huishouden 1 of hulp bij het huishouden 2, een en ander zoals is overeengekomen met de zorgleveranciers.
2. Een individuele voorziening hulp bij het huishouden kan worden verstrekt in natura of in de vorm van een persoonsgebonden budget.

Artikel 3.3 Geen langdurige noodzaak

In afwijking van artikel 1.2 lid 1 onder d kan het college een voorziening hulp bij het huishouden ook verstrekken indien er geen langdurige noodzaak is.

Artikel 3.4 Weigeringsgrond

In afwijking van het gestelde in artikel 3.2 komt een persoon met beperkingen niet in aanmerking voor een voorziening hulp bij het huishouden als tot de leefeenheid waar deze persoon deel van uitmaakt één of meer huisgenoten behoren die in staat zijn het huishoudelijke werk te verrichten. Zij worden in beginsel geacht de zogenaamde gebruikelijke zorg te verlenen.

Artikel 3.5 Omvang van de individuele voorziening hulp bij het huishouden

1. De omvang van de individuele voorziening hulp bij het huishouden wordt uitgedrukt in uren per week.
2. De hoogte van het persoonsgebonden budget hulp bij het huishouden bedraagt 75% van het maximale uurtarief zorg in natura. Het geïndiceerde aantal uren hulp bij het huishouden zoals vermeld in het eerste lid wordt vermenigvuldigd met het maximale uurtarief zoals dat is overeengekomen met de zorgaanbieders. Vervolgens wordt de uitkomst daarvan vermenigvuldigd met vier. De hoogte van het uurtarief wordt bepaald in het door het college vast te stellen Besluit maatschappelijke ondersteuning Emmen.

Artikel 3.6 Betaling van de individuele voorziening hulp bij het huishouden

Het persoonsgebonden budget wordt als volgt uitbetaald:

- a. bij bedragen tot € 2.500,-- op jaarbasis: elk kalenderjaar vooraf;
- b. bij bedragen tussen € 2.500,-- en € 5000,-- op jaarbasis: elk kalender half jaar vooraf;
- c. bij bedragen tussen € 5.000,-- en € 25.000,-- op jaarbasis: elk kalender kwartaal vooraf;
- d. bij bedragen hoger dan € 25.000,-- op jaarbasis: elke kalendermaand vooraf.

Artikel 3.7 Verplichtingen van een budgethouder

1. Bij de verlening van een persoonsgebonden budget worden de budgethouder de volgende verplichtingen opgelegd:
 - a. de budgethouder gebruikt het persoonsgebonden budget uitsluitend voor inkoop van een adequate voorziening hulp bij het huishouden en de daarmee noodzakelijk verbonden kosten;
 - b. de budgethouder sluit een schriftelijke overeenkomst met de persoon of de instantie van wie de hulp bij het huishouden wordt betrokken en neemt in die overeenkomst ten minste op dat die persoon of instantie ondertekende declaraties verstrekt met daarop vermeld de naam en het adres van die persoon of instantie, het aantal uren verleende hulp bij het huishouden, de gedeclareerde bedragen en het Burgerservicenummer;
 - c. de budgethouder noteert de gegevens op het daartoe door de gemeente beschikbaar gestelde formulier en bewaart dit formulier en de in onderdeel b bedoelde overeenkomsten en declaraties gedurende drie jaren en stelt deze, desgevraagd, ter beschikking aan het college;
 - d. de budgethouder deelt het college op diens verzoek of onverwijld uit eigen beweging alle feiten en omstandigheden mee waarvan hem redelijkerwijs duidelijk moet zijn dat zij van invloed kunnen zijn op de verlening van het persoonsgebonden budget.
2. De budgethouder hoeft geen verantwoording af te leggen over 1,5% van het toegekende budget met een minimum van € 250,-- en een maximum van € 1.250,--.

Artikel 3.8 Geen eigen bijdrage of eigen aandeel

Er wordt geen eigen bijdrage of eigen aandeel opgelegd voor de voorziening hulp bij het huishouden zoals genoemd in artikel 3.3 te weten de kortdurende hulp bij het huishouden.

Hoofdstuk 4. Woonvoorzieningen

Artikel 4.1 Recht op individuele woonvoorziening en primaat algemene voorziening

Een persoon met beperkingen kan voor een individuele woonvoorziening in aanmerking worden gebracht indien:

- a. aantoonbare beperkingen of problemen het normale gebruik van de woning onmogelijk maken; en
- b. een algemene woonvoorziening niet voorziet in een snelle en adequate oplossing.

Artikel 4.2 Soorten en vormen van individuele woonvoorzieningen

1. Indien een persoon met beperkingen in aanmerking kan worden gebracht voor een individuele woonvoorziening zoals bedoeld in artikel 4.1 dan kan het college kiezen uit één of een combinatie van één of meer van de volgende voorzieningen:
 - a. voor de kosten van verhuizing en inrichting;
 - b. voor het realiseren van een aanpassing van bouwtechnische of woontechnische aard in of aan de woning;
 - c. voor het realiseren van een aanpassing van niet-bouwtechnische of niet-woontechnische aard in of aan de woning;
 - d. voor onderhoud, keuring en reparatie van een in of aan de woning aangebrachte voorziening;
 - e. voor de kosten van tijdelijke huisvesting;
 - f. voor de kosten van tijdelijke huurderwing;
 - g. voor het verwerven van grond.
2. De individuele woonvoorzieningen die worden genoemd in lid 1 onder a, c, d en e worden verleend aan de persoon met beperkingen.
3. De individuele woonvoorzieningen die worden genoemd in lid 1 onder b, f en g worden verleend aan de woningeigenaar.
4. De individuele woonvoorzieningen die worden genoemd in lid 1 onder a, b, d, e, f en g worden verleend in de vorm van een financiële tegemoetkoming, niet in de vorm van een PGB. Grote woningaanpassingen mogen nooit in de vorm van een PGB worden verleend. Losse woonunits mogen wel in de vorm van een PGB worden verleend (bruikleen).
5. De individuele woonvoorzieningen die worden genoemd in lid 1 onder b en d kunnen ook worden verstrekt in natura indien een losse woonunit ter beschikking wordt gesteld of indien het gaat om onderhoud, keuring en reparatie van een in of aan de woning aangebrachte voorziening die in natura of in de vorm van een persoonsgebonden budget is verleend.
6. De individuele woonvoorzieningen die worden genoemd in lid 1 onder c worden, met inachtneming van het bepaalde in artikel 6 van de wet, verstrekt in natura of in de vorm een persoonsgebonden budget.

Artikel 4.3 Weigeringsgronden

De aanvraag voor een individuele woonvoorziening wordt geweigerd indien:

- a. de beperking of het probleem voortvloeit uit de aard van de in de woning gebruikte materialen;
- b. de voorziening betrekking heeft op een hoger niveau dan het niveau van voorzieningen in de sociale woningbouw;
- c. er geen rechtstreeks oorzakelijk verband bestaat tussen de beperking of het probleem en één of meer bouwkundige of woontechnische kenmerken van de woning;
- d. de aanvraag verband houdt met een verhuizing en de persoon met beperkingen verhuist vanuit een adequate of niet-adequate woning naar een niet-adequate woning, tenzij er een naar het oordeel van het college gewichtige reden aan de verhuizing ten grondslag ligt.
- e. de voorziening betrekking heeft op hotels/pensions; trekkerswoonwagens; kloosters; tweede woningen; vakantiewoningen; recreatiewoningen; kamerverhuur; voorzieningen in gemeenschappelijke ruimten van woongebouwen die specifiek op personen met beperkingen en ouderen gericht zijn; en voorzieningen in de woning die bij nieuwbouw of renovatie zonder noemenswaardige meerkosten meegenomen hadden kunnen worden.
- f. de aanvraag betrekking heeft op voorzieningen in gemeenschappelijke ruimten, anders dan automatische deuropeners, hellingbanen en extra trapleuningen;
- g. de woonvoorziening aangevraagd wordt op een moment dat op basis van leeftijd, gezinssituatie of woonsituatie te voorzien was dat deze voorziening noodzakelijk zou zijn en er geen sprake is van een onverwacht optredende noodzaak.

Artikel 4.4 De hoogte van het persoonsgebonden budget

De hoogte van het persoonsgebonden budget voor woonvoorzieningen en de daarmee eventueel samenhangende kosten van onderhoud, verzekering, keuring en reparatie is gelijk aan de tegenwaarde van het bedrag dat de gemeente heeft bedongen of zou hebben bedongen indien zij de woonvoorziening zelf zou hebben ingekocht. Dit wordt verder uitgewerkt in het door het college vast te stellen Besluit maatschappelijke ondersteuning.

Artikel 4.5 De hoogte van de financiële tegemoetkoming

Tenzij in deze verordening anders is bepaald, wordt de hoogte van de financiële tegemoetkoming voor woonvoorzieningen en de daarmee eventueel samenhangende kosten van onderhoud, verzekering, keuring en reparatie bepaald aan de hand van door de persoon met beperkingen opgevraagde vergelijkbare offertes, waarbij de prijs van de leverancier die de goedkoopst adequate voorziening kan leveren doorslaggevend is. Dit wordt verder uitgewerkt in het door het college vast te stellen Besluit maatschappelijke ondersteuning Emmen.

Artikel 4.6 Primaat van de verhuizing

1. Indien een persoon met beperkingen is geïndiceerd voor één of een combinatie van één of meer individuele woonvoorzieningen, overweegt het college of na afweging van de

belangen van de gemeente en de persoon met beperkingen in redelijkheid kan worden volstaan met verlening van een woonvoorziening in de kosten van verhuizing en inrichting, dit om de persoon met beperkingen te bewegen om te verhuizen naar een adequate woning of een goedkoper dan de huidige woning aan te passen woning.

2. De in lid 1 genoemde woonvoorziening in de kosten van verhuizing en inrichting wordt in ieder geval niet verleend indien de aanvrager:
 - a. voor het eerst zelfstandig gaat wonen;
 - b. gaat verhuizen vanuit of naar een woning die niet geschikt is voor permanente bewoning;
 - c. gaat verhuizen naar een AWBZ-instelling of een andere instelling die gericht is op het verstrekken van zorg;
 - d. in de te verlaten woonruimte geen problemen met het normale gebruik van de woning ondervindt.

Artikel 4.7 Primaat van de losse woonunit

1. Indien een geïndiceerde aanpassing van bouwtechnische of woontechnische aard in of aan de woning bestaat uit een aanbouw of een aanzienlijke verbouwing, verleent het college deze voorziening, in afwijking van het bepaalde in artikel 4.2 lid 1 sub b, in de vorm van een losse woonunit.
2. Het in lid 1 bepaalde geldt niet indien de woningeigenaar bereid is de woning blijvend ter beschikking te stellen aan personen met beperkingen en voorzover daartegen geen overwegende bezwaren bestaan.
3. Met de in lid 1 genoemde aanzienlijke verbouwing wordt bedoeld een verbouwing die meer kost dan het bedrag zoals genoemd in het door het college vast te stellen Besluit maatschappelijke ondersteuning.

Artikel 4.8 Bezoekbaar maken van een woning

1. Het college kan een voorziening van bouwkundige of woontechnische aard zoals bedoeld in artikel 4.2 lid 1 onder b, bestaande uit het bezoekbaar maken van de woning, verlenen aan de woningeigenaar indien de woning is gelegen in de gemeente Emmen.
2. Onder bezoekbaar maken wordt uitsluitend verstaan het zodanig aanpassen van de woning dat de persoon met beperkingen de woning moet kunnen bereiken en de woonkamer en het toilet moet kunnen bereiken en gebruiken. Indien het enige toilet in de badkamer is gesitueerd geldt eveneens dat dit toilet moet kunnen worden bereikt en gebruikt.

Artikel 4.9 Tijdelijke huisvesting

1. Het college kan voor de duur van maximaal zes maanden een voorziening verlenen in de kosten in verband met tijdelijke huisvesting indien:
 - a. een persoon met beperkingen in verband met aanpassing van zijn huidige of nog te betrekken woning heeft voorzien in noodzakelijke tijdelijke huisvesting; en
 - b. de kosten van deze huisvesting noodzakelijk zijn.

2. De voorziening zoals bedoeld in het eerste lid kan het bedrag genoemd in artikel 13 lid 1 onderdeel a van de Wet op de huurtoeslag niet te boven gaan.

Artikel 4.10 Huurderving

1. Het college kan voor de duur van maximaal zes maanden een voorziening verlenen in de kosten van tijdelijke huisvesting aan de eigenaar van de woning teneinde de woning ter beschikking of opnieuw ter beschikking van een persoon met beperkingen te laten komen.
2. Het college kan geen voorziening zoals bedoeld in lid 1 van dit artikel verlenen over de eerste maand van huurderving.
3. De voorziening zoals bedoeld in het eerste lid kan het bedrag genoemd in artikel 13 lid 1 onderdeel a van de Wet op de huurtoeslag niet te boven gaan.

Artikel 4.11 Het verwerven van grond

Het college kan een woonvoorziening verlenen die het de woningeigenaar mogelijk maakt de bestaande woning uit te breiden, dan wel de nieuwe woning groter te bouwen. Dit wordt uitgewerkt in het door het college vast te stellen Besluit maatschappelijke ondersteuning Emmen.

Artikel 4.12 Anti-speculatiebeding

1. Het college kan van de eigenaar-bewoner aan wie een woonvoorziening is verleend zoals bedoeld in artikel 4.2 lid 1 sub b en g en die de woning binnen een periode van tien jaar na de datum van gereedmelding van de werkzaamheden en de eigendomsoverdracht van de grond verkoopt, een (deel) van de waarde van de woning met grond, die het gevolg is van de verleende woonvoorziening, terugvorderen.
2. De hoogte van het terug te vorderen bedrag als bedoeld in lid 1 wordt als volgt bepaald:
 - a. de waarde van de woning met grond op het moment van verkoop wordt verminderd met de getaxeerde waarde van de woning met grond als ware het dat de woonvoorziening niet was verleend;
 - b. de onder a verkregen uitkomst wordt, voor zover deze positief is, verminderd met 10% voor elk jaar dat is verstreken sinds de in lid 1 genoemde gereedmelding en eigendomsoverdracht van de grond.
3. De eigenaar-bewoner als bedoeld in lid 1 is verplicht om het college voor het passeren van de akte van eigendomsoverdracht op de hoogte te stellen van de verkoop.

Artikel 4.13 Aanvang werkzaamheden, toezicht en verlenen

Het college verleent slechts een woonvoorziening zoals bedoeld in artikel 4.2 lid 1 als:

- a. niet reeds een begin is gemaakt met de werkzaamheden, waarop de voorziening betrekking heeft, zonder hun toestemming;

- b. door hen aangewezen personen toegang is verstrekt tot de woonruimte waar de woningaanpassing wordt verricht;
- c. aan de onder b. genoemde personen inzicht wordt geboden in bescheiden en tekeningen, die betrekking hebben op de woningaanpassing;
- d. de onder b. genoemde personen de gelegenheid is geboden tot het controleren van de woningaanpassing.

Artikel 4.14 Gereedmelding, vaststelling en uitbetaling

De woningeigenaar aan wiens woning een woonvoorziening wordt getroffen zoals genoemd in artikel 4.2 lid 1 onder b en waar een bedrag mee is gemoeid dat hoger is dan het bedrag zoals genoemd in het Besluit maatschappelijke ondersteuning Emmen, dient terstond na voltooiing van de werkzaamheden in het kader van de voorziening, maar uiterlijk 12 maanden na het verlenen van deze voorziening, te melden dat de werkzaamheden gereed zijn.

Artikel 4.15 Verplichtingen bij een woonvoorziening in de vorm van een persoonsgebonden budget

Bij de verlening van een persoonsgebonden budget worden de budgethouder de volgende verplichtingen opgelegd:

- a. de budgethouder gebruikt het persoonsgebonden budget uitsluitend voor de inkoop van een adequate woonvoorziening en de daarmee noodzakelijk verbonden kosten;
- b. de budgethouder bewaart de rekening(en) en betalingsbewijs(zen) gedurende drie jaar en stelt deze desgevraagd ter beschikking aan het college;
- c. de budgethouder noteert de gegevens op het daartoe door de gemeente beschikbaar gestelde formulier en stelt deze desgevraagd ter beschikking aan het college;
- d. de budgethouder deelt het college op diens verzoek of onverwijld uit eigen beweging alle feiten en omstandigheden mee waarvan hem redelijkerwijs duidelijk moet zijn dat zij van invloed kunnen zijn op de verlening van het persoonsgebonden budget.

Artikel 4.16 Geen eigen bijdrage of eigen aandeel

Er wordt geen eigen bijdrage of eigen aandeel opgelegd voor de woonvoorzieningen zoals genoemd in artikel 4.2 lid 1 onder f, te weten de kosten van tijdelijke huurderwing. Er wordt geen eigen bijdrage of eigen aandeel opgelegd voor de woonvoorzieningen zoals nader uitgewerkt in artikel 4.8 van de BMO.

Hoofdstuk 5. Het zich lokaal verplaatsen per vervoermiddel

Artikel 5.1 Recht op individuele vervoersvoorziening en primaat algemene voorziening

Een persoon met beperkingen kan voor een individuele vervoersvoorziening in aanmerking worden gebracht indien:

- a. aantoonbare beperkingen of problemen het de persoon met beperkingen onmogelijk maken om in de directe woon- en leefomgeving sociale contacten te onderhouden en deel te nemen aan het leven van alledag; en/of
- b. aantoonbare beperkingen of problemen het de persoon met beperkingen onmogelijk maken om buiten de directe woon- en leefomgeving sociale contacten te onderhouden en deel te nemen aan het leven van alledag, waardoor deze persoon in een sociaal isolement of vervreemding geraakt; en
- c. een algemene vervoersvoorziening, zoals het openbaar vervoer, niet voorziet in een snelle en adequate oplossing.

Artikel 5.2 Soorten en vormen van individuele vervoersvoorzieningen

1. Het college kan één of een combinatie van één van de volgende soorten individuele vervoersvoorzieningen verstrekken:
 - a. de collectieve vervoersvoorziening;
 - b. vergoeding voor gebruik van de reeds in bezit zijnde eigen auto of auto van derden;
 - c. vervoer per taxi of rolstoeltaxi;
 - d. een gesloten buitenwagen met verbrandingsmotor;
 - e. een auto;
 - f. een vergoeding voor het gebruik van een te verstrekken of verstrekte gesloten buitenwagen of auto;
 - g. een (compacte) scootmobiel;
 - h. een elektrische rolstoel;
 - i. een ander vervoermiddel dan de vervoermiddelen genoemd onder d, e, g en h;
 - j. een aanpassing aan de onder d, e, g en h genoemde voorzieningen.
2. De verlening van de individuele vervoersvoorziening genoemd in lid 1 onder a, zonodig in combinatie met de andere in lid 1 genoemde voorzieningen heeft voorrang.
3. De individuele vervoersvoorziening genoemd in lid 1 onder a wordt met inachtneming van het bepaalde in artikel 6 van de wet uitsluitend in natura verleend.
4. De individuele vervoersvoorzieningen zoals genoemd in lid 1 onder d, e, g, h en i worden met inachtneming van het bepaalde in artikel 6 van de wet, in natura of in de vorm een persoonsgebonden budget verleend.
5. De individuele vervoersvoorzieningen zoals genoemd in lid 1 onder b, c en f worden in de vorm van een financiële tegemoetkoming verleend.

Artikel 5.3 Omvang van de vervoersvoorziening

1. Bij het bepalen van de omvang van de individuele vervoersvoorziening zoals genoemd in artikel 5.2 lid 1 onder b tot en met j, kan rekening worden gehouden met:
 - a. de individuele vervoersbehoefte van de persoon met beperkingen;

- b. de mate waarin de voorziening genoemd in artikel 5.2 lid 1 onder a in de individuele vervoersbehoefte kan voorzien; en
 - c. de vervoersbehoeften van echtgenoten of daarmee gelijkgestelden samenvallen.
2. Bij het bepalen van de omvang van de individuele vervoersbehoefte wordt rekening gehouden met de verplaatsingen in de directe woon- en leefomgeving in het kader van het leven van alledag, tenzij zich een uitzonderingssituatie voordoet waarbij het gaat om een bovenregionaal contact, dat uitsluitend door de persoon met beperkingen zelf bezocht kan worden, terwijl het bezoek voor de persoon met beperkingen noodzakelijk is om dreigende vereenzaming te voorkomen, dit voor zover vervoer per Valys niet adequaat is.
3. De te verlenen vervoersvoorziening zoals bedoeld in artikel 5.2 lid 1 onder b, c, d en f zal ten minste een omvang hebben van 1500 kilometer per jaar met een bandbreedte tot 2000 kilometer per jaar.

Artikel 5.4 De hoogte van het persoonsgebonden budget

De hoogte van het persoonsgebonden budget voor vervoersvoorzieningen en de daarmee eventueel samenhangende kosten van onderhoud, verzekering en reparatie is gelijk aan de tegenwaarde van het bedrag dat de gemeente heeft bedongen of zou hebben bedongen indien zij de vervoersvoorziening zelf zou hebben ingekocht. Dit wordt verder uitgewerkt in het door het college vast te stellen Besluit maatschappelijke ondersteuning Emmen.

Artikel 5.5 Verplichtingen van de budgethouder

Bij de verlening van een persoonsgebonden budget wordt de budgethouder de volgende verplichtingen opgelegd:

- a. de budgethouder gebruikt het persoonsgebonden budget uitsluitend voor de inkoop van een adequate individuele vervoersvoorziening en de daarmee noodzakelijk verbonden kosten;
- b. de budgethouder bewaart de rekening(en) en betalingsbewijs(zen) gedurende drie jaar en stelt deze desgevraagd ter beschikking aan het college;
- c. de budgethouder noteert de gegevens op het daartoe door de gemeente beschikbaar gestelde formulier en stelt deze desgevraagd ter beschikking aan het college;
- d. de budgethouder deelt het college op diens verzoek of onverwijld uit eigen beweging alle feiten en omstandigheden mee waarvan hem redelijkerwijs duidelijk moet zijn dat zij van invloed kunnen zijn op de verlening van het persoonsgebonden budget.

Artikel 5.6 De hoogte van de financiële tegemoetkoming

De hoogte van de financiële tegemoetkoming voor individuele vervoersvoorzieningen wordt vastgesteld in het door het college vast te stellen Besluit maatschappelijke ondersteuning Emmen.

Artikel 5.7 Geen eigen bijdragen of eigen aandeel individuele vervoersvoorziening

Er wordt geen eigen bijdrage of eigen aandeel opgelegd voor de vervoersvoorzieningen zoals genoemd in artikel 5.2 lid 1 onder a en h, te weten de collectieve vervoersvoorziening en de handbewogen en elektrische rolstoel. Ook wordt er geen eigen bijdrage of eigen aandeel opgelegd voor sportvoorzieningen, waaronder handbikes.

Hoofdstuk 6. Verplaatsen in en rond de woning en bij sport

Artikel 6.1 Individuele voorziening verplaatsen in en rond de woning en sport en primaat algemene voorziening

Een persoon met beperkingen kan voor een individuele voorziening voor het verplaatsen in en rond de woning en voor het beoefenen van een sport in aanmerking worden gebracht indien:

- a. aantoonbare beperkingen of problemen het zittend verplaatsen in en rond de woning onmogelijk maken; en/of
- b. aantoonbare beperkingen of problemen het beoefenen van de gewenste sport onmogelijk maken; en
- c. een algemene voorziening niet voorziet in een snelle en adequate oplossing.

Artikel 6.2 Soorten en vormen van individuele voorzieningen voor het dagelijks verplaatsen in en rond de woning en bij het beoefenen van sport

1. Het college kan één of een combinatie van de volgende soorten individuele voorzieningen zoals bedoeld in artikel 6.1 verstrekken:
 - a. een handmatige of elektrische rolstoel voor verplaatsing binnens- of buitenshuis, dan wel aanpassing daaraan;
 - b. een handmatige of elektrische sportrolstoel of andere sportvoorziening, dan wel een aanpassing daaraan;
 - c. de met a en b samenhangende kosten van onderhoud, verzekering en reparatie.
2. De individuele voorzieningen die worden genoemd in lid 1 onder a en b worden, met inachtneming van het bepaalde in artikel 6 van de wet, verstrekt in natura of in de vorm van een persoonsgebonden budget.

Artikel 6.3 Aanspraak op rolstoelvoorzieningen voor AWBZ-bewoners

In uitzondering op het gestelde in artikel 6.2 komt een persoon die verblijft in een op grond van artikel 5 van de Wet toelating zorginstellingen erkende instelling uitsluitend voor een voorziening voor het verplaatsen van in en rond de woning in aanmerking indien hij geen recht heeft op een verstrekking op grond van de AWBZ.

Artikel 6.4 Hoogte persoonsgebonden budget

De hoogte van het persoonsgebonden budget voor de voorzieningen zoals genoemd in artikel 6.2 lid 1 onder a, b en c is gelijk aan de tegenwaarde van het bedrag dat de gemeente heeft bedongen of zou hebben bedongen indien zij deze voorziening zelf zou hebben ingekocht. Dit wordt verder uitgewerkt in het door het college vast te stellen Besluit maatschappelijke ondersteuning Emmen.

Artikel 6.5 Verplichtingen van de budgethouder

Bij de verlening van een persoonsgebonden budget worden de budgethouder de volgende verplichtingen opgelegd:

- a. de budgethouder gebruikt het persoonsgebonden budget uitsluitend voor de inkoop van een adequate rolstoel of sportvoorziening en de daarmee noodzakelijk verbonden kosten;
- b. de budgethouder bewaart de rekening(en) en betalingsbewijs(zen) gedurende drie jaar en stelt deze desgevraagd ter beschikking aan het college;
- c. de budgethouder noteert de gegevens op het daartoe door de gemeente beschikbaar gestelde formulier en stelt deze desgevraagd ter beschikking aan het college;
- d. de budgethouder deelt het college op diens verzoek of onverwijld uit eigen beweging alle feiten en omstandigheden mee waarvan hem redelijkerwijs duidelijk moet zijn dat zij van invloed kunnen zijn op de verlening van het persoonsgebonden budget.

Artikel 6.6 Geen eigen bijdrage

Er wordt geen eigen bijdrage gevraagd voor de rolstoelvoorzieningen of sportvoorzieningen zoals genoemd in artikel 6.2 lid 1.

Hoofdstuk 7. Het verkrijgen van voorzieningen en het motiveren van besluiten

Artikel 7.1 Opdracht tot uitvoering

In het geval de gemeente zelf niet de advisering en dienstverlening, voortvloeiend uit deze verordening en de daarop berustende nadere regels, doet, wordt dit opdragen aan de partij genoemd in door het college vast te stellen beleidsregels.

Artikel 7.2 Aanvraagprocedure

De wijze waarop de persoon met beperkingen een aanvraag kan indienen wordt geregeld in door het college vast te stellen beleidsregels.

Artikel 7.3 Inlichtingen, onderzoek, advies

1. Het college is bevoegd om, voor zover dit van belang kan zijn voor de beoordeling van het recht op een voorziening, degene door wie een aanvraag is ingediend:
 - a. op te roepen in persoon te verschijnen op een door het college te bepalen plaats en tijdstip en hem te ondervragen;
 - b. op een door het college te bepalen plaats en tijdstip door een of meer daartoe aangewezen deskundigen te doen ondervragen en/of onderzoeken.
2. Het college kan zelf indiceren of een indicatieadvies vragen aan een door het college aangewezen adviesinstantie.
3. Een aanvrager is verplicht aan het college of de door het college aangewezen adviesinstantie die gegevens te verschaffen of te doen verschaffen die noodzakelijk zijn voor de beoordeling van de aanvraag.
4. Bij de indicatie wordt gebruik gemaakt van de systematiek zoals neergelegd in de International Classification of Functions, Disabilities and Impairments, de zogenaamde ICF classificatie.

Artikel 7.4 Samenhangende afstemming

Het college legt in door het college vast te stellen beleidsregels regels vast omtrent de wijze waarop de verkrijging van individuele voorzieningen samenhangend wordt afgestemd op de situatie van de aanvrager.

Artikel 7.5 Wijzigingen in de situatie

Degene aan wie krachtens deze verordening een voorziening is verstrekt, is verplicht aan het college mededeling te doen van feiten en omstandigheden, waarvan redelijkerwijs duidelijk moet zijn dat deze van invloed kunnen zijn op het recht op een voorziening.

Artikel 7.6 Intrekking van een voorziening

1. Het college kan een beschikking, genomen op grond van deze verordening, geheel of gedeeltelijk intrekken indien:
 - a. niet is voldaan aan de voorwaarden gesteld bij of krachtens de wet;
 - b. op grond van gegevens beschikt is en gebleken is dat de gegevens zodanig onjuist waren dat, waren de juiste gegevens bekend geweest, een andere beslissing zou zijn genomen, terwijl de belanghebbende wist of redelijkerwijs had kunnen weten dat bedoelde gegevens onjuist waren.
2. Onverminderd de gronden voor intrekking genoemd in lid 1 en lid 4 kan het besluit tot verlening van een persoonsgebonden budget worden ingetrokken of gewijzigd met ingang van de dag vanaf welke de budgethouder heeft aangegeven geen prijs meer te stellen op het budget.
3. Bij het overlijden van de budgethouder eindigt het persoonsgebonden budget op de dag gelegen na de dag waarop budgethouder is overleden.
4. Een besluit tot het verlenen van een persoonsgebonden budget kan worden ingetrokken of gewijzigd met ingang van de dag waarop de budgethouder zijn verplichtingen niet nakomt.
5. Een besluit tot het verlenen van een financiële tegemoetkoming kan worden ingetrokken indien blijkt dat de tegemoetkoming niet is aangewend voor de bekostiging van het middel waarvoor deze was verleend.

Artikel 7.7 Terugvordering

1. Indien een voorziening is ingetrokken kan op basis daarvan een reeds uitbetaalde financiële tegemoetkoming of persoonsgebonden budget worden teruggevorderd, dit voor zover na de datum van het besluit tot toekenning van de voorziening nog geen vijf jaren zijn verstreken.
2. Indien een financiële tegemoetkoming of persoonsgebonden budget abusievelijk ten onrechte of tot een te hoog bedrag aan de persoon met beperkingen is uitbetaald, kan dit worden teruggevorderd.
3. Alle ingevolge deze verordening terug te vorderen bedragen kunnen, vanaf het moment dat de persoon van wie wordt teruggevorderd of die in gebreke is gesteld, worden verhoogd met de wettelijke rente (Awb 4.85 ev.).
4. Indien een voorziening in natura of in de vorm van een persoonsgebonden budget is verstrekt, en de situatie van de cliënt verandert binnen vijf jaar na verstrekking zodanig dat de voorziening niet langer nodig is, kan de voorziening worden teruggevorderd.

Artikel 7.8 Beslistermijn

3. Het college beslist op een volledige aanvraag binnen een redelijke termijn, maar ten hoogste binnen 16 weken na de ontvangst van de aanvraag.
4. Het college kan een beslistermijn voor de duur van maximaal 4 weken verlengen. De beslistermijn wordt alleen verlengd als de complexiteit van de aanvraag dat noodzakelijk maakt. Het gaat hierbij vooral om aanvragen voor (complexe) woningaanpassingen, waarbij de gemeente van externe partijen afhankelijk is en minder controle heeft op de duur van de afhandeling.

Hoofdstuk 8 Slotbepalingen

Artikel 8.1 Hardheidsclausule

Het college kan in bijzondere gevallen ten gunste van de aanvrager afwijken van de bepalingen van deze verordening, indien toepassing van de verordening tot onbillijkheden van overwegende aard leidt.

Artikel 8.2 Gevallen waarin niet is voorzien

In gevallen, de uitvoering van deze verordening betreffende, waarin deze verordening niet voorziet, beslist het college.

Artikel 8.3 Nadere regels

Het college is belast met de uitvoering van deze verordening en is bevoegd terzake de daarop berustende besluiten nadere regels te stellen, overeenkomsten met derden aan te gaan en algemene voorwaarden op te stellen.

Artikel 8.4 Indexering

Jaarlijks per 1 januari worden de in het kader van deze verordening en het op deze verordening berustende Besluit maatschappelijke ondersteuning gemeente Emmen geldende bedragen verhoogd of verlaagd conform de ontwikkelingen van de prijsindex voor de gezinsconsumptie volgens het Centraal Bureau voor de Statistiek.

Artikel 8.5 Inwerkingtreding

Deze verordening treedt in werking met ingang van 1 mei 2010.

Artikel 8.6 Overgangsbepaling

Voor zover op grond van het bepaalde in de artikelen 2.5 en 2.6 van deze Verordening een eigen bijdrage of eigen aandeel kan worden gevraagd, anders dan bij voorzieningen hulp bij het huishouden, zijn deze bepalingen uitsluitend van toepassing op aanvragen die zijn ingediend na inwerkingtreding van de Verordening maatschappelijke ondersteuning Emmen 2008.

Clënten die in 2009 een PGB ontvingen voor HH2, en in 2010 nog een PGB-HH2 hebben, ontvangen in 2010 nog het oude uurtarief. Pas vanaf 2011 zal deze groep het nieuwe bedrag ontvangen.

Artikel 8.7 Citeertitel

Deze verordening wordt aangehaald als: Verordening maatschappelijke ondersteuning Emmen 2010.

Vastgesteld in de openbare vergadering van 29 april 2010.

de griffier,

de voorzitter,

H.D. Werkman

C. Bijl

Toelichting op de Verordening maatschappelijke ondersteuning Emmen

Algemene toelichting

De kern van de Wet maatschappelijke ondersteuning (Wmo) wordt gevormd door het begrip “compensatiebeginsel”. Dit begrip is bij amendement 65 in de Wmo opgenomen.

Het begrip compensatiebeginsel is afkomstig van de Raad voor de Volksgezondheid en de Zorg. In hun briefadvies over de Wmo staat het volgende:

“Het verdient volgens de Raad aanbeveling om de wettelijke aanspraak op maatschappelijke ondersteuning te relateren aan aard en ernst van de beperking(en) van burgers, door gemeenten te verplichten zorg te dragen voor compensatie van deze beperking(en). En wel zodanig dat de burger met een beperking in een gelijkwaardige uitgangspositie wordt gebracht ten opzichte van de burger zonder beperking(en). De gemeente heeft hierin een resultaatsverplichting. Dit brengt met zich mee dat de gemeente zelf mag bepalen welke voorzieningen zij aanbiedt om het wettelijk vastgestelde doel/resultaat te bereiken. Teneinde tevens recht te doen aan het uitgangspunt dat daar waar mogelijk beroep gedaan wordt op de eigen verantwoordelijkheid van burgers moet het mogelijk zijn om aan de aanspraak op ondersteuning een inkomenstoets te koppelen. Omdat het om maatschappelijke participatie gaat, is dit te rechtvaardigen. Daartoe dienen op centraal niveau regels gesteld te worden.

In het licht van de voorgestelde ‘compensatieplicht’ heeft het de voorkeur van de Raad om alleen individuele voorzieningen over te hevelen naar de Wmo, zodat de wet een eenduidig karakter kan krijgen. In deze visie blijft naast de Wmo een Welzijnswet bestaan, waarin de collectieve (gemeenschapsgericte) voorzieningen worden ondergebracht. Deze voorzieningen zijn immers algemeen van aard en bedoeld voor iedere ingezetene van de gemeente, ongeacht diens eventuele beperkingen. Voor deze voorzieningen acht de Raad het niet gewenst een wettelijke aanspraak in het leven te roepen. Deze aanbeveling heeft betrekking op het niveau van de aanspraak (c.q. voorziening), niet op het niveau van de uitvoering. Op het tweede niveau kan immers, ook bij een individuele aanspraak (bijvoorbeeld vervoer) een ‘collectieve’ voorziening worden aangewend (bijvoorbeeld openbaar vervoer).

Door de aanspraak op ondersteuning niet te verankeren in een verplichting om bepaalde met name te noemen voorzieningen te verstrekken (zorgplicht), maar te omschrijven in termen van het te bereiken resultaat (compensatieplicht), kan onzekerheid ontstaan over wat nu precies als recht geldt. Om die reden is het volgens de Raad noodzakelijk om in de wet zelf op te nemen wanneer sprake is van een gelijkwaardige uitgangspositie van burgers. Dat is immers het resultaat waarop de gemeente, ook in rechte, kan worden aangesproken. Dit betekent dat geoperationaliseerd moet worden wat de termen ‘zelfredzaamheid’ en ‘maatschappelijke participatie’ betekenen: welke activiteiten moet iemand daarvoor tenminste kunnen uitvoeren?

Door het te bereiken resultaat (de compensatie) als aangrijpingspunt te nemen is het volgens de Raad niet noodzakelijk in de wet zelf criteria op te nemen voor de indicatiestelling.”

Dit begrip is “vertaald” bij amendement en in de wet opgenomen. Het is met name de toelichting op het amendement dat informatie geeft over de bedoeling van de wetgever met het begrip compensatieplicht. De toelichting stelt:

“Ter vervanging van de verplichting gedurende drie jaar om te voorzien in met name genoemde producten en diensten strekt het nieuw geformuleerde artikel ertoe de algemene verplichting aan gemeenten op te leggen om beperkingen in de zelfredzaamheid op het gebied van het voeren van een huishouden, het zich verplaatsen in en om de woning en om

zich lokaal per vervoermiddel te verplaatsen, weg te nemen. Onder zelfredzaamheid wordt in dit verband verstaan het lichamelijke, verstandelijke, geestelijke en financiële vermogen om zelf voorzieningen te treffen die deelname aan het normale maatschappelijke verkeer mogelijk maken. Onder normale deelname aan het maatschappelijke verkeer wordt in ieder geval verstaan het kunnen voeren van een huishouden; het normale gebruik van een woning; het zich in en om de woning kunnen verplaatsen; het zich zodanig kunnen verplaatsen dat aansluiting kan worden gevonden bij regionale, bovenregionale en landelijke vervoerssystemen; het kunnen ontmoeten van andere mensen en het aangaan en onderhouden van sociale verbanden om op die manier te kunnen deelnemen aan het lokale sociaal-maatschappelijk leven. Voor de gemeentelijke uitvoeringspraktijk biedt de International Classification of Functions, Disabilities and Impairments (ICF classificatie) een uniform begrippenkader dat als grondslag kan dienen om de behoefte aan voorzieningen in individuele gevallen vast te stellen.

De opdracht om compenserende voorzieningen te treffen wordt met dit artikel bij wet gegeven. De normering ervan wordt overeenkomstig de bestuurlijke structuur van de wet op het lokale niveau bepaald met inachtneming van alle bepalingen over de totstandkoming van het lokale beleid en de betrokkenheid van burgers en cliënten daarbij.”

De compensatieplicht geldt, zo geeft de tekst van artikel 4, lid 1 van de wet aan, voor de onderdelen:

- a. een huishouden te voeren,
- b. zich te verplaatsen in en om de woning,
- c. zich lokaal te verplaatsen per vervoermiddel en
- d. medemensen te ontmoeten en op basis daarvan sociale verbanden aan te gaan.

Uitgaande van een overgang van de drie Wvg-terreinen woonvoorzieningen, vervoersvoorzieningen en rolstoelen plus de functie hulp bij het huishouden uit de AWBZ naar de Wmo worden de onderdelen uit artikel 4 van de wet in deze verordening als volgt uitgewerkt:

- a. onder het voeren van een huishouden wordt verstaan: zowel het wonen, met name de woonvoorzieningen, als de eerdere functie huishoudelijke verzorging, in deze verordening hulp bij het huishouden genoemd;
- b. zich verplaatsen in en om de woning: de rolstoel inclusief de sportrolstoel;
- c. zich lokaal verplaatsen per vervoermiddel: de vervoersvoorzieningen uit de Wvg;
- d. het ontmoeten van medemensen en het daaruit volgende aangaan van sociale verbanden wordt beschouwd als doelstelling voor de eerste drie verstrekkingenterreinen.

Deze indeling is in deze verordening terug te vinden in de hoofdstukindeling.

In artikel 4 van de wet wordt de gemeente opgedragen ten behoeve van de compensatie "voorzieningen te treffen". De wet stelt dus niet dat het steeds om individuele voorzieningen moet gaan. Om te voorzien in het snel en regelarm treffen van veel voorkomende eenvoudige voorzieningen is in deze verordening het begrip "algemene voorzieningen" opgenomen. De mogelijkheid wordt geschapen voor algemene woonvoorzieningen, algemene hulp bij het huishouden, algemene vervoersvoorzieningen en algemene rolstoelvoorzieningen. Wat houden deze algemene voorzieningen in concreto in? Het kan gaan om scootmobielpools, rolstoelen voor incidenteel gebruik (rolstoelpools), klussen- en boodschappendiensten, etcetera. Deze opsomming is uitdrukkelijk niet limitatief, aangezien het een nieuw type voorziening betreft, waarvoor de komende jaren nieuwe invullingen zullen ontstaan. Met name op het terrein van hulp bij het huishouden is het een nieuw begrip.

Kenmerkend voor algemene voorzieningen is dat de gemeente deze voorzieningen organiseert, inkoopt en ter beschikking stelt, los van of vooruitlopend op individuele

aanvragen terzake. Het zal in de regel gaan om steunpunten, depots, pools, waar de desbetreffende voorzieningen op voorraad worden gehouden, al dan niet op wijkniveau. Algemene voorzieningen zullen in de regel met een minimum aan procedures kunnen worden aangeboden: met geen of slechts een lichte toegangstoets en zonder eigen bijdragen. De voordelen van deze algemene voorzieningen zijn een snelle en simpele oplossing van de problemen, zonder bureaucratie en zonder eigen bijdragen. In plaats van de soms complexe advisering wordt in dit kader van het veel lichtere begrip toegangsbeoordeling gebruik gemaakt. Het is uitdrukkelijk niet de bedoeling van deze algemene voorzieningen om daarmee de mogelijkheid van de aanvrager tot het kiezen voor een persoonsgebonden budget in te perken.

De verschillende verstrekkingenterreinen worden in de volgende hoofdstukken behandeld. De laatste hoofdstukken zijn gereserveerd voor procedurele aspecten.

Artikelsgewijze toelichting.

Hoofdstuk 1 Algemene bepalingen

Artikel 1.1 Begripsbepalingen

a. college: spreekt voor zich.

b. wet: spreekt voor zich.

c. WVG: spreekt voor zich. Deze wet is per 1 januari 2007 ingetrokken.

d. Awb: spreekt voor zich.

e. AWBZ: spreekt voor zich.

f. persoon met beperkingen: De term “beperkingen” is ontleend aan de ICF, de International Classification of Functioning, Disability, and Health, opgesteld door de Wereld Gezondheidsorganisatie (World Health Organisation, onderdeel van de Verenigde Naties).

g. voorziening hulp bij het huishouden: spreekt voor zich.

h. rolstoelvoorziening: een traplift of een verrijdbare lift voor overheveling naar bed wordt niet als rolstoelvoorziening aangemerkt.

i. woonvoorziening: onder het normale gebruik van de woning worden de normale (elementaire) woonfuncties verstaan zoals slapen, eten en lichaamsreiniging. Het gebruiken van een hobby-, werk- of recreatieruimte valt er niet onder.

j. vervoersvoorziening: spreekt voor zich.

k. algemeen gebruikelijk: evenals onder de Wvg het geval was, is het ook onder de Wmo niet de bedoeling dat de gemeentelijke overheid voorzieningen verstrekt waarover de aanvrager, gezien zijn individuele situatie, ook zonder zijn beperking zou kunnen beschikken. Deze voorzieningen worden als algemeen gebruikelijk beschouwd. Wat in een concrete situatie als algemeen gebruikelijk te beschouwen is, hangt af van de geldende maatschappelijke normen van het moment van de aanvraag. Het begrip “algemeen gebruikelijk” is geconcretiseerd in de jurisprudentie van de Centrale Raad van Beroep. Het begrip heeft vaak voor verwarring gezorgd, omdat algemeen gebruikelijke voorzieningen soms wel specifiek voor een handicap worden aangeschaft, maar vanwege hun algemeen gebruikelijke karakter toch niet vergoed worden. Om duidelijk te maken wat in de wet verstaan wordt onder dit begrip is de begripsomschrijving vanuit de jurisprudentie in de verordening opgenomen. Het gaat daarbij om voorzieningen:

- het aan te schaffen object kan voor een persoon zonder beperkingen in een financieel vergelijkbare positie worden gerekend tot het normale aanschaffingspatroon;
- het is gewoon te koop;
- het is niet duurder dan soortgelijke producten;
- het is niet speciaal voor personen met beperkingen.

Concrete voorbeelden van zaken die als algemeen gebruikelijk zijn aan te merken zijn: fietsen met trapondersteuning of hulpmotor (bijv. Spartamet), hendelkranen en hogere toiletputten.

Het begrip “algemeen gebruikelijk” moet overigens niet worden verward met “gebruikelijke zorg”, zoals dat onder de Algemene Wet Bijzondere Ziektekosten is geformuleerd in beleidsregels. Het begrip “gebruikelijke zorg” komt onder de Wmo terug, zie hierboven onder j.

l. voorziening in natura: spreekt voor zich.

m. persoonsgebonden budget: spreekt voor zich.

n. budgetperiode: de invoering van het persoonsgebonden budget maakt het opnemen van het begrip “budgetperiode” noodzakelijk. Dit is de periode waarin een persoonsgebonden budget wordt verleend of de periode waarop het persoonsgebonden budget betrekking heeft. Laatstgenoemde periode is gelijk aan de afschrijvingsperiode van de voorziening.

o. budgethouder: dit is de persoon die de beschikking krijgt over het budget en over de besteding daarvan desgevraagd ook verantwoording dient af te leggen.

p. financiële tegemoetkoming: spreekt voor zich.

q. inkomen: artikel 4.2 lid 1 bepaalt welk inkomen relevant is in het kader van de eigen bijdrage. Het gaat niet om het actuele inkomen, maar om het inkomen over het peiljaar. Het peiljaar is het tweede kalenderjaar voorafgaand aan het jaar waarin iemand maatschappelijke ondersteuning is verleend (artikel 1 onder f Besluit maatschappelijke ondersteuning). Het berekenen en opleggen van de eigen bijdrage is wettelijk opgedragen aan het CAK.

Afhankelijk van de persoonlijke inkomenssituatie bestaat het inkomen uit:

- Het verzamelinkomen:
Als met betrekking tot het peiljaar een aanslag inkomstenbelasting is of wordt vastgesteld, bestaat het inkomen uit het verzamelinkomen, bedoeld in artikel 2.18 van de Wet inkomstenbelasting 2001. Blijkens dat artikel is het verzamelinkomen het gezamenlijke bedrag van:
 - het inkomen uit woning en werk;
 - het inkomen uit aanmerkelijk belang;
 - het belastbare inkomen uit sparen en beleggen (forfaitair rendement van de rendementsgrondslag)
- Het belastbare loon:
In overige gevallen wordt onder inkomen verstaan het belastbare loon, bedoeld in artikel 9 lid 2 Wet op de loonbelasting. Het belastbare loon is bruto loon verminderd met de wettelijke premies. Over dit belastbare loon dient loonheffing te worden betaald.

r. eigen bijdrage: de bevoegdheid voor het vragen van een eigen bijdrage in de kosten van een voorziening die in natura of in de vorm van een persoonsgebonden budget of financiële tegemoetkoming worden verleend vloeit voort uit artikel 15 lid 1 van de wet. Nadere regels zijn gesteld in het Besluit maatschappelijke ondersteuning.

s. eigen aandeel: de bevoegdheid voor het vragen van een eigen aandeel in de kosten van een voorziening die in de vorm van een financiële tegemoetkoming wordt verleend vloeit voort uit artikel 19 lid 1 van de wet. Nadere regels zijn gesteld in het Besluit maatschappelijke ondersteuning.

t. mantelzorger: deze omschrijving komt uit artikel 1 lid 1 sub b van de wet.

u. woonplaats: de woonplaats wordt vastgesteld op grond van de artikelen 10, eerste lid en 11 van Boek 1 van het Burgerlijk wetboek. Uit deze artikelen volgt dat de woonplaats van een natuurlijke persoon zich in zijn woonstede bevindt, en bij gebreke van woonstede ter plaatse van zijn werkelijke verblijf. Een natuurlijk persoon verliest zijn woonstede door daden, waaruit zijn wil blijkt om haar prijs te geven. Een natuurlijk persoon wordt vermoed zijn woonstede te hebben verplaatst, wanneer hij daarvan op wettelijk voorgeschreven wijze aan de betrokken gemeentebesturen heeft kennis gegeven.

v. algemene voorziening: het gaat hier om direct of uit voorraad beschikbare voorzieningen, die met een minimum aan bureaucratie kunnen worden verstrekt. Daarbij valt te denken aan een scala van reeds bestaande of nog te ontwikkelen voorzieningen zoals: boodschappendienst (algemene voorziening hulp bij het huishouden), klussendienst en voorzieningendepot (algemene woonvoorziening), scootmobielpool (algemene vervoersvoorziening), rolstoelpools (algemene rolstoelvoorziening). De verstrekkingprocedure is eenvoudiger dan bij individuele voorzieningen: een beperkte toegangsbeoordeling, geen formele beslissing (beschikking) en geen eigen bijdragen of eigen aandeel. In de regel gaat het om eenvoudige en veel voorkomende voorzieningen die bedoeld zijn voor incidenteel of kortdurend gebruik. Kenmerk van algemene voorzieningen is tenslotte dat zij altijd in natura verstrekt worden en nooit als financiële tegemoetkoming of persoonsgebonden budget. Op verzoek zal er aan de aanvrager wel een beschikking kunnen worden afgegeven, zodat rechtsbescherming gewaarborgd is.

w. individuele voorziening: spreekt voor zich.

x. huisgenoot: het uitgangspunt van deze begripsomschrijving ligt in het Protocol Gebruikelijke zorg, zoals tot aan de invoering van de Wmo door het Centrum Indicatiestelling Zorg werd toegepast als verzameling beleidsregels voor de AWBZ-indicatiestelling voor huishoudelijke zorg. Het is op enkele punten aangepast om te voorkomen dat problemen die in de AWBZ met dit begrip speelden ook naar de wet overgaan. Zo is in plaats van 'volwassenen' de term 'meerderjarigen' opgenomen en is het begrip 'gemeenschappelijke huishouding voeren' vervangen door het begrip 'gemeenschappelijk een woning bewonen'.

y. leefeenheid: spreekt voor zich.

z. woning: deze omschrijving komt uit de Huisvestingswet.

aa. gemeenschappelijke ruimte: spreekt voor zich.

bb. woonwagen: deze omschrijving komt uit de Huisvestingswet.

cc. standplaats: deze omschrijving komt uit de Huisvestingswet.

dd. woonschip: deze omschrijving komt uit de VNG-model-Woonschepenverordening.

ee. ligplaats: deze omschrijving komt uit de VNG-model-Woonschepenverordening.

ff. spreekt voor zich.

Lid 2: spreekt voor zich.

Artikel 1.2 Reikwijdte van de verordening

Lid 1a

Het in staat stellen zich in aanvaardbare mate te verplaatsen in en om de woning kan worden bereikt door de verlening van hetzij een rolstoelvoorziening, hetzij een woonvoorziening.

Lid 1b

Voorzieningen die in het kader van deze verordening worden verstrekt dienen naar objectieve maatstaven gemeten zowel adequaat als de meest goedkope voorziening te zijn. Met nadruk wordt hierbij gesteld dat met het begrip adequaat bedoeld wordt: volgens objectieve maatstaven nog toereikend. Hoewel datgene dat de aanvrager als adequaat beschouwt mee zal moeten wegen in de beoordeling van het adequaat zijn van de voorziening, zal ook het criterium van het goedkoop zijn, de kosten van de voorziening, een rol spelen bij de uiteindelijke beoordeling van het al dan niet adequaat zijn van een voorziening. Het gaat immers om gemeenschapsgeld. Eigenschappen die kostenverhogend werken zonder dat zij de voorziening meer adequaat maken, zullen in principe niet voor vergoeding in aanmerking komen. Daarbij kan een overweging zijn dat de bruikbaarheid van een voorziening niet alleen door technische en functionele aspecten bepaald wordt. Tevens is het denkbaar dat een product dat duurder is dan een vergelijkbaar product, langer meegaat en dus uiteindelijk goedkoper is. Wat betreft het kwaliteitsniveau waarvan uitgegaan kan worden, moge het duidelijk zijn dat bij een verantwoord, maar ook niet meer dan dat, niveau dient te worden aangesloten. Het is uiteraard wel mogelijk een adequate voorziening te verstrekken die duurder is dan de goedkoopst adequate voorziening, mits de aanvrager bereid is het prijsverschil uit eigen middelen te betalen. Het begrip goedkoopst adequaat geeft het college mogelijkheden tot sturen binnen het beleid.

Lid 1 c.

Het probleem van het individu dient op grond van de wet te worden gecompenseerd. Dat individuele probleem staat dan ook centraal bij de beoordeling van de aanvraag voor een voorziening op grond van de wet.

Lid 1 d.

Spreekt voor zich.

Lid 1 e.

De voorzieningen die op grond van deze verordening kunnen worden verstrekt zijn uitsluitend bedoeld voor personen met beperkingen die hun woonplaats of woonstede in de gemeente Emmen hebben. Een natuurlijk persoon wordt vermoed zijn woonstede te hebben daar waar hij/zij staat ingeschreven in de GBA. Hij/zij wordt vermoed zijn woonstede te hebben verplaatst, wanneer hij/zij daarvan op wettelijk voorgeschreven wijze aan de betrokken gemeentebesturen heeft kennis gegeven.

Indien een natuurlijke persoon zegt zijn woonstede te hebben in de gemeente Emmen, maar niet in de GBA van de gemeente Emmen staat ingeschreven, kan de aanvraag niet zonder meer worden afgewezen. Immers, het kan zo zijn dat die persoon zijn werkelijke verblijfplaats in Emmen heeft. Dit dient te worden onderzocht. Indien uit dit onderzoek blijkt dat de natuurlijke persoon zijn woonstede heeft in Emmen, staat dit het toekennen van een Wmo-voorziening niet in de weg. Wel dient de natuurlijke persoon er op te worden gewezen dat hij op grond van de GBA-regels verplicht is zijn inschrijving in de GBA aan te passen aan de werkelijke situatie.

Lid 2 a.

De voorwaarden of verplichtingen gesteld in deze verordening vallen hier ook onder.

Lid 2 b.

Zie de toelichting bij de begripsomschrijving van algemeen gebruikelijk.

Lid 2 c.

In dit artikel wordt aangegeven dat voorzieningen niet worden verstrekt als er een andere wettelijke regeling bestaat, op grond waarvan men aanspraak kan maken op de aangevraagde voorziening.

Lid 2 d.

Voor de beantwoording van de vraag wat moet worden verstaan onder redelijkerwijs te vergen medewerking kan het college aansluiting vinden bij het Protocol gebruikelijke zorg. Mantelzorg is geen redelijkerwijs te vergen medewerking.

Lid 2 e.

Deze bepaling is bedoeld voor de situatie waarin mensen al jaren voorzieningen hebben en na het optreden van een beperking voorzieningen aanvragen terwijl die voorziening geen meerkosten met zich meebrengt.

Lid 2 f.

Deze bepaling is bedoeld om het college niet in een positie te brengen dat nadat de persoon met beperkingen de voorziening heeft aangeschaft, de noodzaak, adequaatheid en passendheid van de aangevraagde voorziening niet meer kan worden beoordeeld. Dat is niet zonder meer het geval als in verband met een aanvraag kosten zijn gemaakt al voordat een beslissing is genomen. Indien de beoordeling ondanks de reeds gemaakte kosten toch kan plaatsvinden, mag de aanvraag zeker niet op grond van deze bepaling worden afgewezen. Zie ook CRvB 08-10-2003, nr. 02/1128

Lid 2 g.

Onder g. wordt in dit artikel aangegeven dat de aanvraag geweigerd kan worden als het gaat om een vergoeding of verstrekking die reeds eerder heeft plaatsgehad, terwijl het de aanvrager verwijtbaar is dat de voorziening verloren is gegaan, bijvoorbeeld door roekeloosheid of verwijtbare onachtzaamheid, dus niet indien de aanvrager geen schuld treft. Indien een ander aansprakelijk is voor het verloren gaan, dient bekeken te worden of het mogelijk is deze derde door de aanvrager hiervoor aansprakelijk te doen stellen om zodoende de kosten te kunnen verhalen. Indien in een woning een verstelbare keuken of een andere dure voorziening is aangebracht heeft dit gevolgen voor de te verzekeren waarde van de opstal. Dit risico dient in de opstalverzekering gedekt te worden. Indien bijvoorbeeld bij brand blijkt dat de woning onvoldoende verzekerd is, dan kan op dat moment geen beroep op deze verordening worden gedaan.

Lid 2 h.

Dit artikelonderdeel is vooral van belang voor situaties waarin de persoon met beperkingen de woning wil renoveren of luxer wil maken, zonder dat dit noodzakelijk is. Er dient dan zekerheid te bestaan dat de meerkosten ook daadwerkelijk kunnen worden gefinancierd door de aanvrager. Pas indien daarover zekerheid bestaat kan de voorziening daadwerkelijk worden getroffen.

Lid 3.

Aangegeven is dat bij het verstrekken van een voorziening rekening gehouden wordt met de keuzes van de aanvrager gericht op beperkingen horende bij de levensfase van de aanvrager. Verwacht mag worden dat een aanvrager bij keuzes die gemaakt worden in het leven rekening houdt met beperkingen die horen bij zijn levensfase. Er zullen geen voorzieningen verstrekt worden bij situaties die het gevolg zijn van keuzes die gemaakt zijn niet passende bij de individuele omstandigheden waarin de aanvrager zich bevindt.

Hoofdstuk 2. Vorm van de voorzieningen en eigen bijdrage/eigen aandeel

Artikel 2.1. Keuzevrijheid individuele voorzieningen

Lid 1

Artikel 6 van de wet regelt de keuzevrijheid van de burger voor de vorm van de individuele voorzieningen. Kort gezegd moet het college belanghebbende de keus bieden tussen een voorziening in natura en een persoonsgebonden budget. Er is echter nog een derde vorm van een voorziening, namelijk de financiële tegemoetkoming.

Noch uit de wet, noch uit het Besluit maatschappelijke ondersteuning is af te leiden dat de gemeente, als belanghebbende kiest voor een voorziening in natura, ook nog een keuzemogelijkheid moet worden geboden tussen aanbieders of leveranciers. In de praktijk wordt die mogelijkheid in Emmen wel geboden.

Lid 2

In deze verordening is in de hoofdstukken 3, 4, 5 en 6 geregeld welke soorten individuele voorzieningen het college kan verstrekken en in welke vorm.

Lid 3

In artikel 6 van de wet is bepaald dat het college daar waar zij een voorziening in natura kan verlenen, die voorziening ook in de vorm van een persoonsgebonden budget kan worden verleend, dit naar keuze van de persoon met beperkingen. Een persoonsgebonden budget is een bepaalde hoeveelheid geld om naar eigen voorkeur te besteden om een adequate voorziening te kunnen aanschaffen. De ontvanger moet zich over de besteding ervan kunnen verantwoorden.

Lid 4

De in artikel 6 van de wet genoemde verplichting om bij een aanspraak op een individuele voorzieningen de keuze te bieden tussen een persoonsgebonden budget en een naturaverstrekking, is niet absoluut. Er kunnen overwegende bezwaren bestaan om niet over te gaan tot verstrekking van een persoonsgebonden budget.

Tijdens de parlementaire behandeling zijn veel vragen gesteld over wat overwegende bezwaren kunnen zijn. Uit de antwoorden en reacties van de staatssecretaris blijkt het volgende:

- het in gevaar komen van de efficiëntie van het collectief vervoer kan naar het oordeel van de staatssecretaris worden aangemerkt als een overwegend bezwaar. Volgens de staatssecretaris kan de Tweede Kamer niet hebben bedoeld dat de keuzevrijheid van het persoonsgebonden budget het voortbestaan van het collectief vervoer belemmert. Zie onder andere TK 2005-2006, 29 538, nr 36.;
- de overwegende bezwaren de burger geen keuzevrijheid als bedoeld in artikel 6 van de wet te geven, bestaan uit in de persoon gelegen bezwaren. Bij het hanteren van een in de persoon gelegen bezwaar dient de gemeente haar overweging goed te motiveren;
- de overwegende bezwaren kunnen ook doelmatigheidsoverwegingen van de gemeente inhouden. De doelmatigheidsoverwegingen moeten volgens de staatssecretaris niet te ver worden opgerekt. Een inkoopvoordeel dat mogelijk niet wordt behaald omdat een bepaald percentage mensen kiest voor een persoonsgebonden budget kan volgens de staatssecretaris niet worden aangemerkt als een overwegend bezwaar (EK 2005-2006, handelingen nr. 34, pag. 1602).

Met in achtneming van het door de staatssecretaris geschetste kader geeft dit artikellid aan onder welke omstandigheden sprake is van overwegende bezwaren.

Sub a ziet op de situaties dat door het verstrekken van een persoonsgebonden budget het collectieve vraagafhankelijke vervoer in gevaar zou komen.

Sub a ziet op de situaties waarbij de aanvrager het persoonsgebonden budget als gevolg van verslavingsproblematiek, problematische schulden, misbruik, wilsonbekwaamheid, dementie of andere verstandelijke beperkingen naar alle waarschijnlijkheid problemen zal ondervinden bij het omgaan met het persoonsgebonden budget. Ook kan worden gedacht aan de situatie dat reeds is gebleken dat de aanvrager bij de verantwoording van een vorig persoonsgebonden budget in gebreke is gebleven en dit naar alle waarschijnlijkheid in een volgende periode weer zal blijven. Een en ander ligt ter beoordeling bij het college, zonodig op grond van een advies van een externe deskundige, bijvoorbeeld het CIZ.

Lid 5

In dit artikellid staat vermeld in welke situatie het college zich niet kan beroepen op de overwegende bezwaren zoals vermeld in lid 4 onder a.

Artikel 2.2. Voorziening in natura

Lid 1

Het doel van dit artikellid is om vast te leggen wat in de beschikking waarin een individuele voorziening in natura wordt verleend in ieder geval moet worden opgenomen.

Lid 2

Eigendom is het meest omvattende recht dat een persoon op een zaak kan hebben (artikel 5:1 BW). Het is een exclusief recht. De eigenaar mag zijn zaak gebruiken met uitsluiting van derden. De voornaamste reden voor een verstrekking in eigendom is een voorziening die zich niet leent voor huur of bruikleen. Dat geldt bijvoorbeeld voor voorzieningen die speciaal voor een persoon met beperkingen op maat zijn gemaakt, zoals zitortheses. Ook kan het vanuit hygiënisch oogpunt wenselijk zijn een voorziening in eigendom te verstrekken, zoals toiletvoorzieningen.

Bij bruikleen is sprake van een contract waarbij de ene partij aan de andere een zaak afgeeft om daarvan gebruik te maken, onder verplichting voor degene die de zaak ontvangt die terug te geven na gebruik. Degene die de zaak afgeeft blijft eigenaar. Aldus verstrekt de gemeente bij een voorziening in bruikleen de persoon met beperkingen de voorziening, zolang die de voorziening nodig heeft. De gemeente houdt echter de eigendom van de voorziening. In die gevallen wordt een bruikleenovereenkomst (artikel 7a: 177 BW) tussen de gemeente en de persoon met beperkingen gesloten.

In de WVG-praktijk ontstond wel eens onduidelijkheid over het juridische eigendom van een in bruikleen verstrekte traplift. De vraag is of de gemeente eigenaar van een traplift blijft of dat de woningeigenaar door middel van natrekking eigenaar wordt. Artikel 5:3 van het Burgerlijk Wetboek (BW) bepaalt dat de eigenaar van een zaak eveneens eigenaar is van al haar bestanddelen. Het begrip bestanddeel is nader uitgewerkt in artikel 3:4 BW. Op basis van rechtsinterpretatie en jurisprudentie (HR 15-11-1991, NJ 1993, 316) kan worden geconcludeerd dat de in bruikleen verstrekte traplift geen bestanddeel van de woning vormt. Op basis daarvan blijft de gemeente juridisch eigenaar van de traplift. De traplift kan dus in bruikleen worden gegeven.

Bij persoonlijke dienstverlening kan worden gedacht aan de voorziening hulp bij het huishouden of het verstrekken van gewinningslessen voor een scootmobiel.

Artikel 2.3. Financiële tegemoetkoming

Het doel van dit artikellid is om vast te leggen wat in de beschikking, waarin een individuele voorziening in de vorm van een financiële tegemoetkoming wordt verleend, in ieder geval moet worden opgenomen.

Artikel 2.4. Persoonsgebonden budget

Het doel van dit artikellid is om vast te leggen wat in de beschikking, waarin een individuele voorziening in de vorm van een persoonsgebonden budget wordt verleend, in ieder geval moet worden opgenomen.

Artikel 2.5 Eigen bijdrage

Lid 1

De gemeente heeft op grond van artikel 15 van de wet de bevoegdheid een eigen bijdrage te vragen, doch is hiertoe niet verplicht. In dit artikellid is bepaald dat van die bevoegdheid gebruik wordt gemaakt. De eigen bijdrage wordt opgelegd in alle gevallen waarin een voorziening in natura of in de vorm van een persoonsgebonden budget of financiële tegemoetkoming wordt verleend, tenzij in deze verordening anders is bepaald. Het gaat dus niet alleen om de voorziening hulp bij het huishouden, maar ook om woonvoorzieningen en vervoersvoorzieningen. Op grond van artikel 4.1 lid 4 van het Besluit maatschappelijke ondersteuning is het vragen van een eigen bijdrage niet toegestaan bij de verstrekking van rolstoelen. Daarmee heeft de wetgever aangesloten bij de WVG.

Lid 2

De gemeenteraad heeft ervoor gekozen om een eigen bijdrage of eigen aandeel voor bepaalde individuele voorzieningen te vragen. De gemeenteraad heeft er tevens voor gekozen om de eigen bijdrage / het eigen aandeel vast te stellen op het standaard maximumbedrag (gebaseerd op het verzamelinkomen van 2 jaar daarvoor). Dit bedrag wordt jaarlijks geïndexeerd en aangepast in het Besluit Maatschappelijke ondersteuning.

Lid 3

In dit artikellid is bepaald dat, in de situatie dat een voorziening in natura die bestaat uit het in bruikleen verstrekken van een roerende zaak (bijvoorbeeld een scootmobiel), de periode dat een eigen bijdrage wordt gevraagd wordt gemaximeerd tot negenendertig perioden van vier weken. Het doel van deze bepaling is om de hier geschetste situatie gelijk te trekken met de situatie dat een roerende zaak niet in bruikleen, maar in eigendom wordt verstrekt. In laatstgenoemde situatie heeft de wetgever namelijk voorzien, door het bepaalde in artikel 4.1 lid 3 van het Besluit maatschappelijke ondersteuning. In laatstgenoemd artikel is namelijk het volgende bepaald: “indien de voorziening bestaat uit het verschaffen in eigendom van een roerende zaak dan wel een bouwkundige of woontechnische aanpassing van een woning die in eigendom is van de aanvrager, kan gedurende maximaal negenendertig perioden van vier weken een eigen bijdrage in rekening worden gebracht dan wel bij de vaststelling van de hoogte van de financiële tegemoetkoming gedurende maximaal die periode een met toepassing van de daarvoor geldende regels berekend bedrag in mindering worden gebracht”.

Lid 4

In dit artikellid is bepaald dat de eigen bijdrage in totaal nooit meer mag bedragen dan de kostprijs van de voorziening (TK 2003-2004, 29 538, nr 7 en Staatsblad 2006, 450, p 17). Het is dus van belang dat bij elke voorziening die wordt verleend en waarvoor een eigen bijdrage wordt opgelegd de kostprijs wordt bepaald. Zo zal bij de voorziening in natura in de beschikking worden vermeld wat de kostprijs van de voorziening is. Onder kostprijs wordt het bedrag waarvoor de gemeente de voorziening inkoopt of kan inkopen verstaan.

Lid 5

In dit artikellid is bepaald dat de voorziening eerst in zijn geheel wordt verleend en dat achteraf een eigen bijdrage wordt opgelegd. Dit is zowel voor voorzieningen in natura als bij

PGB's het geval. Er is voor gekozen om het persoonsgebonden budget in alle gevallen bruto te verstrekken en om de eigen bijdrage achteraf te laten opleggen door het CAK.

Artikel 2.6 Eigen aandeel

Lid 1

De gemeente heeft op grond van artikel 19 van de wet de bevoegdheid een eigen aandeel te vragen, doch is hiertoe niet verplicht. In dit artikellid is bepaald dat van die bevoegdheid gebruik wordt gemaakt. Het eigen aandeel wordt opgelegd in alle gevallen waarin een voorziening in de vorm van een financiële tegemoetkoming wordt verleend, tenzij in deze verordening anders is bepaald. Het gaat hier om bepaalde woonvoorzieningen en vervoersvoorzieningen die in de vorm van een financiële tegemoetkoming worden verleend.

Lid 2

De toelichting is overeenkomstig de toelichting op artikel 2.5 lid 2. Daar waar in artikel 2.5 lid 2 eigen bijdrage staat vermeld, dient hier eigen aandeel te worden gelezen.

Lid 3

In dit artikellid is bepaald dat in de situatie dat een voorziening in de vorm van een financiële tegemoetkoming die bestaat uit het verschaffen van een bouwkundige of woontechnische aanpassing aan de woning die niet in eigendom is van de aanvrager (bijvoorbeeld een woning die wordt gehuurd en in eigendom is van de woningcorporatie) de periode dat een eigen aandeel wordt gevraagd maximaal negenendertig perioden van vier weken bedraagt. Het doel van deze bepaling is om de hier geschetste situatie gelijk te trekken met de situatie dat een woning in eigendom is van de aanvrager. In laatstgenoemde situatie heeft de wetgever namelijk voorzien, door het bepaalde in artikel 4.1 lid 3 van het Besluit maatschappelijke ondersteuning. In laatstgenoemd artikel is namelijk het volgende bepaald: "indien de voorziening bestaat uit het verschaffen in eigendom van een roerende zaak dan wel een bouwkundige of woontechnische aanpassing van een woning die in eigendom is van de aanvrager, kan gedurende maximaal negenendertig perioden van vier weken een eigen bijdrage in rekening worden gebracht dan wel bij de vaststelling van de hoogte van de financiële tegemoetkoming gedurende maximaal die periode een met toepassing van de daarvoor geldende regels berekend bedrag in mindering worden gebracht".

Lid 4

Over de hoogte van het eigen aandeel bij een financiële tegemoetkoming in de kosten van verhuizing en inrichting is wettelijk niets geregeld. Dit artikellid regelt nu dat de aanvrager gedurende maximaal dertien perioden van vier weken een eigen aandeel in rekening wordt gebracht.

Lid 5

De toelichting is overeenkomstig de toelichting op artikel 2.5 lid 4. Daar waar in artikel 2.5 lid 4 'eigen bijdrage' staat vermeld, dient hier 'eigen aandeel' te worden gelezen.

Lid 6

De toelichting is overeenkomstig de toelichting op artikel 2.5 lid 5. Daar waar in artikel 2.5 lid 5 'eigen bijdrage' staat vermeld, dient hier 'eigen aandeel' te worden gelezen.

Artikel 2.7 Voorzieningen waarvoor geen eigen bijdrage of eigen aandeel verschuldigd is

Het doel van dit artikel is om vast te leggen welke voorzieningen uitgesloten zijn van een verplichte eigen bijdrage of eigen aandeel.

Hoofdstuk 3 Hulp bij het huishouden

Artikel 3.1 Recht op individuele voorziening hulp bij het huishouden en primaat van de algemene voorziening

In artikel 4 lid 1 van de wet wordt het college opgedragen om voorzieningen aan te bieden ter ondersteuning van het voeren van een huishouden. In deze verordening wordt dit onderdeel opgesplitst in twee onderdelen. In hoofdstuk 3 van deze verordening gaat het om de voorziening “hulp bij het huishouden”, in hoofdstuk 4 om “woonvoorzieningen”. Bij het interpreteren van het begrip “voeren van een huishouden” is er van uitgegaan dat een persoon met beperkingen pas behoefte kan hebben aan hulp bij het huishouden indien dat huishouden in een voor hem geschikte woning is gesitueerd. Vandaar dat de onder de WVG bestaande woonvoorzieningen onder dit begrip zijn gebracht.

Onder de AWBZ werd gesproken van de functie huishoudelijke verzorging. Om aan te geven dat onder de Wmo sprake is van een eigen begrip wordt in deze verordening het begrip ‘hulp bij het huishouden’ geïntroduceerd.

Hulp bij het huishouden kan als algemene en als individuele voorziening door de gemeente worden aangeboden.

In dit artikel is bepaald dat een persoon met beperkingen pas in aanmerking kan worden gebracht voor een individuele voorziening hulp bij het huishouden indien is voldaan aan het gestelde onder a. én b.

Het gestelde onder a. ziet op het feit dat uit de indicatiestelling onomstotelijk moet blijken dat er sprake is van aantoonbare beperkingen die het uitvoeren van één of meer huishoudelijke taken onmogelijk maakt. Voor zover één of meer taken zijn overgenomen door een mantelzorger, wordt de indicatie afgestemd op wat de mantelzorger vrijwillig bereid is aan huishoudelijke taken op zich te nemen.

Het gestelde onder b. ziet op het feit dat de persoon met beperkingen pas aanspraak kan maken op de onder a. genoemde individuele voorziening hulp bij het huishouden als een algemene voorziening, voor zover die aanwezig is, geen snelle en adequate oplossing kan bieden. Bij een algemene voorziening hulp bij het huishouden moet worden gedacht aan een voor iedere burger van Emmen beschikbare snelle en eenvoudige dienstverleningsoplossing, zonder veel administratieve rompslomp voor gemeente en aanvrager. Dit kan in de vorm van direct beschikbare hulp bij het huishouden vanuit bijvoorbeeld een wijksteunpunt, met name voor eenvoudige werkzaamheden, al dan niet op basis van een kortdurende hulpbehoefte. De algemene voorziening hulp bij het huishouden is in de vorm van een primaat in deze verordening neergelegd. Zodra zo’n algemene voorziening is gecreëerd betekent dit dat in eerste instantie wordt gezien of deze vorm van hulp bij het huishouden het probleem op snelle en adequate wijze kan oplossen.

Artikel 3.2 Soorten en vormen van de individuele voorziening hulp bij het huishouden

Lid 1

Behoeft geen toelichting.

Lid 2

De individuele voorziening kan, afhankelijk van de keuze van de persoon met beperkingen, bestaan uit een voorziening in natura of uit een persoonsgebonden budget, waaronder een vergoeding voor alphahulp. Verder wordt verwezen naar hetgeen hierover is bepaald in artikel 2.1 van deze verordening.

Artikel 3.3 Geen langdurige noodzaak

Een voorbeeld van een situatie waarin geen sprake is van een langdurige situatie is de situatie waarbij een persoon na een ziekenhuisopname korte tijd moet revalideren. Het gaat hier om hulp bij het huishouden die niet langer duurt dan vier weken.

Artikel 3.4 Weigeringsgrond

Bij het vaststellen van de aanspraak op hulp bij het huishouden wordt allereerst bezien of en in hoeverre eventueel andere personen binnen de leefeenheid zelf de problemen kunnen oplossen. Deze ontwikkeling is al onder de AWBZ-indicatiestelling in gang gezet vanaf het midden van de jaren '90 van de vorige eeuw. Voorzover de ondervonden problemen door middel van dergelijke gebruikelijke zorg kunnen worden opgelost, is er een grond om de aanspraak op hulp bij het huishouden te weigeren.

Bij het bezien of sprake is van gebruikelijke zorg wordt scherp gelet op het onderscheid gebruikelijke zorg en mantelzorg. Voor zover wordt geoordeeld dat in de onderhavige situatie geen sprake is van gebruikelijke zorg, maar mantelzorg, is dit geen reden om de gevraagde voorziening te weigeren.

Artikel 3.5 Omvang van de individuele voorziening hulp bij het huishouden.

Lid 1

De urensystematiek houdt in dat de omvang van de voorziening hulp bij het huishouden wordt uitgedrukt in een aantal uren per week. Voor zowel de gemeente als de klant is er duidelijkheid over het aantal uren hulp bij het huishouden en de kosten. Een nadeel kan zich voordoen als de situatie van de klant dusdanig wijzigt dat een ander aantal - meer of minder - uren hulp bij het huishouden nodig is. Dan moet steeds opnieuw worden geïndiceerd, hetgeen extra uitvoeringskosten en meer bureaucratie voor de klant met zich meebrengt.

Bij de in de praktijk uitgevoerde urensystematiek is van dit nadeel weinig tot niets gebleken. Slechts in een zeer beperkt aantal gevallen moest opnieuw worden geïndiceerd. Vervolgens werd het aantal uren toegekend op basis van de nieuwe indicatie. Een voordeel van de urensystematiek is dat de gemeente door de indicatiestelling beter in staat is de kosten in de hand te houden.

Lid 2

Door de wetswijziging Wmo per 1 januari 2010 zijn gemeenten verplicht alleen nog contracten voor de levering van HH in natura te sluiten met zorgaanbieders die personeel in loondienst hebben. De consequentie daarvan is dat gemeenten aan aanbieders een tarief dienen te bieden dat conform CAO afspraken is. Daarboven betekent werken met deze aanbieders dat er kosten zijn voor de organisatie en opleiding van medewerkers. Wanneer een burger kiest voor een PGB is er geen sprake van deze kosten en is er geen sprake van loondienst. De zorgverlener is óf zelfstandige, óf alfahulp.

Landelijk wordt veel gewerkt met de AWBZ systematiek. In deze systematiek wordt een percentage van 25% genomen voor organisatie en opleidingskosten. Het PGB bedraagt dan 75% van de kosten van de voorziening in natura. Veel gemeenten hanteren daarom standaard 75% van de uurprijs HH in natura voor de hoogte van het PGB-HH.

Het college heeft in de collegevergadering van 5 januari 2010 besloten om 75% van het maximale tarief voor zorg in natura te hanteren.

Artikel 3.6 Betaling van de individuele voorziening hulp bij het huishouden

Het persoonsgebonden budget wordt vooraf betaald in de eerste week van het kalenderjaar/halfjaar/kwartaal/maand.

Voor zover de ingangsdatum van een persoonsgebonden budget is gelegen voor de eerste van een nieuw kalenderjaar/halfjaar/kwartaal/maand, wordt een bedrag naar rato uitbetaald.

Artikel 3.7 Verplichtingen van een budgethouder

Lid 1

Dit artikel bevat een opsomming van de verplichtingen die het college de budgethouder bij de verlening van een persoonsgebonden budget kan opleggen.

Ad a.

De budgethouder is verplicht om het persoonsgebonden budget uitsluitend te bestemmen voor de inkoop van een adequate voorziening hulp bij het huishouden en de daarmee noodzakelijk verbonden kosten. Dit houdt in dat de budgethouder verplicht is tenminste het aantal uren hulp bij het huishouden in te kopen zoals staat vermeld in de beschikking en de daaraan ten grondslag liggende indicatiestelling. Het aan het budget ten grondslag liggende uurtarief wordt geacht toereikend te zijn om de hulp bij het huishouden te betalen alsmede de noodzakelijk daarmee verbonden kosten. Hieronder wordt verstaan de kosten van de secundaire arbeidsvoorwaarden van de verlener van de hulp bij het huishouden voor het geval dat de budgethouder werkgever zou zijn. De budgethouder-werkgever doet er verstandig aan zich te verzekeren tegen de risico's van doorbetalen van loon bij ziekte en tegen het risico van een hoge WAO-premie bij arbeidsongeschiktheid. De budgethouder-werkgever zal zijn administratie overigens kosteloos kunnen uitbesteden aan de door de gemeente ingehuurd facilitaire organisatie. Deze organisatie zal ook – voor de budgethouder kosteloze – verzekeringen tegen eerdergenoemde risico's aanbieden. Een budgethouder die hier geen gebruik van wenst te maken zal de risico's zelf moeten dekken.

Ad b en c.

De budgethouder dient achteraf met de onder b genoemde bewijsstukken bij een steekproef van de gemeente desgevraagd te kunnen bewijzen dat het geïndiceerde aantal uren hulp bij huishouden is ingekocht. Een deel van de gevraagde bewijsstukken is niet zozeer van belang voor de gemeente, maar zal van belang zijn bij het afleggen van verantwoording richting de belastingdienst.

Om het de budgethouder gemakkelijker te maken wordt een declaratieformulier beschikbaar gesteld waarop de budgethouder de gevraagde informatie kan vermelden.

Indien uit de steekproef blijkt dat de budgethouder het persoonsgebonden budget niet overeenkomstig de verplichtingen heeft besteed, kan het college de beschikking tot toekenning van het persoonsgebonden budget herzien en het teveel uitbetaalde terugvorderen.

Ad d.

Spreekt voor zich.

Lid 2

Hier is aangesloten bij de systematiek van de AWBZ.

Artikel 3.8 Geen eigen bijdrage of eigen aandeel

Spreekt voor zich.

Hoofdstuk 4 Woonvoorzieningen.

Artikel 4.1 Recht op individuele woonvoorziening en primaat algemene voorziening

In eerste instantie zal worden gezien of een woonprobleem kan worden opgelost met een algemene voorziening. Deze voorziening heeft voorrang bij het zoeken naar een oplossing voor een voor de wet relevant woonprobleem, dus een probleem bij het normale gebruik van de woning, zie de toelichting op het amendement dat leidde tot artikel 4 van de wet (amendement Miltenburg c.s., 30 131, nr. 65). Als een algemene voorziening niet volstaat als oplossing ofwel niet aanwezig is in de gemeente, dan moet het probleem door middel van een individuele voorziening worden opgelost.

Artikel 4.2 Soorten en vormen van individuele woonvoorzieningen

Lid 1.

In dit artikellid staat op een rij welke soorten individuele woonvoorzieningen het college in ieder geval kan verlenen.

Lid 2 tot en met 6

In deze artikelliden wordt een koppeling gemaakt tussen de soorten individuele woonvoorzieningen en de vorm waarin die voorzieningen worden verstrekt. Het maken van die koppeling is van belang omdat de vorm waarin een voorziening wordt verstrekt gevolgen heeft voor de wijze waarop de aanvraag verder wordt afgehandeld.

Ad b

Hieronder valt de uitruimte.

Ad c

Hieronder valt het saneren van de woning in verband met acute COPD.

Artikel 4.3 Weigeringsgronden

a. Geen woonvoorziening wordt verleend indien de in of aan de woning gebruikte materialen (mede) de oorzaak zijn van de ondervonden beperking, zoals bijvoorbeeld allergie. Een uitzondering geldt als er sprake is van niet voorziene, onverwacht optredende meerkosten, waarvoor de persoon met beperkingen niet heeft kunnen reserveren, bijvoorbeeld in het geval dat uit medisch onderzoek plotseling blijkt dat de persoon met beperkingen lijdt aan COPD, waardoor de woning moet worden gesaneerd.

Ook wordt geen woonvoorziening verleend indien de ondervonden beperking het gevolg is van achterstallig onderhoud of vocht of tocht, veroorzaakt door in de woning gelegen factoren. De eigenaar van woning (al dan niet in de huursector) dient zijn woning deugdelijk te onderhouden. Alleen in situaties dat de persoon met beperkingen met een inkomen op sociaal minimum te maken heeft met een woningeigenaar die weigert tot onderhoud/aanpassing (al dan niet gepaard gaande met een huurverhoging) over te gaan, kan een voorziening worden verleend.

b. Het uitrustingsniveau in de sociale woningbouw is vastgesteld in het Bouwbesluit 2003. Woonvoorzieningen die op dat uitrustingsniveau worden verstrekt, zijn in beginsel van voldoende kwaliteit. Duurdere of andere voorzieningen hoeven niet te worden verstrekt.

c. Om in aanmerking te komen voor woonvoorzieningen moet er een duidelijke samenhang zijn tussen de ondervonden woonproblemen en de beperking die men heeft. Aanvragen voor

woonvoorzieningen die hun oorzaak vinden in andere factoren dan die beperking, kunnen worden geweigerd op grond van dit artikel.

d. Voor alle voorzieningen geldt als uitgangspunt dat deze slechts worden verleend indien ze noodzakelijk zijn. Verhuizing vanuit een voor de persoon met beperkingen geschikte woning kan dus niet zonder meer leiden tot de verlening van Wmo-voorzieningen. Dit is evenwel anders indien er een gewichtige reden voor de verhuizing bestaat. Onder gewichtige reden kan onder meer worden verstaan: verhuizen vanwege de aanvaarding van een werkring elders, verhuizen vanwege een echtscheiding, vanwege het bestaan van een nieuwe duurzame vorm van samenleven.

e. Het uitgangspunt is dat een door de woningcorporatie beschikbaar gesteld wooncomplex voor personen met beperkingen zodanig moet zijn ingericht dat dit wooncomplex zowel wat betreft de toegankelijkheid van de woning als de voorzieningen in de woning zodanig moet zijn uitgerust dat slechts in uitzonderlijke gevallen een beroep wordt gedaan op de woonvoorzieningen ingevolge deze wet. Het is bij elke aanvraag van belang om te bezien wat de intenties van de woningcorporatie was op het moment dat het complex werd gebouwd of gerenoveerd.

f. Spreekt voor zich.

g. Hier wordt met name bedoeld op verhuiskostenvergoedingen. Veel verhuizingen zijn als algemeen gebruikelijk te beschouwen, ook los van de beperking die men heeft. Te denken valt aan verhuizingen van het ouderlijk huis naar een zelfstandige woonruimte, verhuizing van senioren naar een kleinere woning, omdat de eengezinswoning te bewerkelijk is geworden en kinderen reeds zelfstandig wonen.

Artikel 4.4 De hoogte van het persoonsgebonden budget

Spreekt voor zich.

Artikel 4.5 De hoogte van de financiële tegemoetkoming

Spreekt voor zich.

Artikel 4.6 Primaat van de verhuizing

Lid 1.

Indien aangepaste of goedkoper aanpasbare woningen beschikbaar zijn, wordt uit doelmatigheidsoverwegingen de voorkeur gegeven aan verhuizen boven aanpassen van de huidige woning van de persoon met beperkingen. Bij de afweging worden de kosten van een voorziening voor verhuizen en inrichting, eventueel vermeerderd met de kosten van dan nog noodzakelijke voorzieningen, afgezet tegen de kosten van aanpassing van de huidige woning. Bij die afweging wordt ook rekening gehouden met relevante sociale omstandigheden waarin de persoon met beperkingen zich bevindt. In dit verband valt te denken aan de aanwezigheid van mantelzorg. Wanneer de voorziening voor verhuizing en inrichting, zonodig in combinatie met andere voorzieningen, de goedkoopst adequate oplossing is, heeft een voorziening voor verhuizing en inrichting (eventueel in combinatie met andere voorzieningen) voorrang.

Bezien moet worden of verhuizing mogelijk en zinvol is. Dat wil zeggen dat een adequate woning beschikbaar is of op korte termijn beschikbaar komt. Onder adequate woning dient

hier begrepen te worden een woning die met betrekkelijk lage investeringen volledig aangepast kan worden. Verder moet duidelijk zijn dat de oplossing in de vorm van een verhuizing kan worden gerealiseerd binnen een uit het advies blijkende medisch verantwoorde termijn. Dat houdt dus in dat het college zicht moet hebben op de woningvoorraad om een indicatie te kunnen geven van de mogelijkheden om binnen die medisch verantwoorde termijn te kunnen verhuizen naar een geschikte aangepaste of goedkoper aan te passen woning. Ook diverse andere relevante aspecten, nader uit te werken in de gemeentelijke beleidsregels, kunnen, afhankelijk van de situatie een rol spelen bij de afweging omtrent het toepassen van het primaat van de verhuizing in een concreet geval.

Lid 2.

Spreekt voor zich.

Artikel 4.7 Primaat van de losse woonunit

Onder de WVG konden gemeenten woningaanpassingen duurder dan € 20.420,- onder bepaalde voorwaarden declareren bij het Ministerie van Volksgezondheid, Welzijn en Sport. Onder de Wmo is deze mogelijkheid vervallen. De kosten komen nu voor rekening van de gemeente.

Uit doelmatigheidsoverwegingen is in dit artikel bepaald dat het college, als het gaat om een aanbouw of een aanzienlijke verbouwing aan een woning waarvan bekend is dat de eigenaar de woning niet opnieuw beschikbaar zal stellen aan de doelgroep, deze voorziening in beginsel als losse woonunit wordt verleend. Het betreft dan een voorziening in natura. Het college maakt van dit primaat geen gebruik in de situatie dat daartegen overwegende bezwaren bestaan. Hierbij kan worden gedacht aan de situatie dat mag worden verwacht dat de woningaanpassing, gelet op de aard van de beperkingen en de gestelde prognose, naar verwachting voor lange duur een adequate oplossing zal zijn voor de persoon met beperkingen.

Artikel 4.8 Bezoekbaar maken van een woning

In principe kan een voorziening slechts worden toegekend ten behoeve van de woning binnen de gemeente waar de persoon met beperkingen doorgaans verblijft (artikel 1.2 lid 1 onder e). Ingevolge dit artikel kan een uitzondering worden gemaakt indien de persoon met beperkingen in een AWBZ-instelling binnen of buiten de gemeente verblijft en regelmatig een bepaalde woning binnen de gemeente bezoekt. Het is dan mogelijk voorzieningen van bouwkundige of technische aard te verlenen teneinde de persoon met beperkingen in staat te stellen de woning te bereiken en de woonkamer en een toilet van de woning (eventueel een toilet in de badkamer als dat het enige toilet in de woning is) te kunnen bereiken en gebruiken. De te verlenen woonvoorziening beperkt zich slechts tot bezoekbaar maken van de woning omdat de persoon met beperkingen daar slechts geringe tijd verblijft. Uit doelmatigheidsoverwegingen is het daarom redelijk dat er geen volledige maar een gedeeltelijke aanpassing van de woning plaats vindt en dat de voorziening aan een maximumbedrag is gebonden. Dit bedrag is opgenomen in het Besluit maatschappelijke ondersteuning.

Artikel 4.9 Tijdelijke huisvesting

In die gevallen waarin de aanvrager tijdens het aanbrengen van de voorziening niet in de woonruimte kan blijven wonen en om deze reden tijdelijk naar een andere woonruimte moet uitwijken, kan voor de periode dat dit noodzakelijk is een financiële tegemoetkoming in de

dubbele woonlasten worden verstrekt. Alleen in die gevallen dat het redelijkerwijs buiten de mogelijkheden van de aanvrager ligt om te voorkomen dat er dubbele woonlasten opgebracht moeten worden, kan tot het verstrekken van een financiële tegemoetkoming voor extra woonlasten in verband met tijdelijke huisvesting worden overgegaan. Aangezien sprake is van woonlasten voor twee woningen, dient voor de bepaling van de hoogte van de tegemoetkoming de huur van de woning die de aanvrager werkelijk bewoont als uitgangspunt. De hoogte van de financiële tegemoetkoming voor dubbele woonlasten is gekoppeld aan de maximale subsidiabele huur voor de Wet op de huurtoeslag. De kale woninghuur is daarbij het uitgangspunt.

Artikel 4.10 Huurderving

Door de eigenaar van de woning een voorziening voor huurderving te verlenen kan worden bevorderd dat de aangepaste woning beschikbaar blijft voor de doelgroep personen met beperkingen. Het normale risico van leegstand blijft voor rekening en risico van de eigenaar. Daarom kan het college geen voorziening voor huurderving verlenen over de eerste maand van huurderving. Het maximale bedrag per maand is gelijk aan de maximum huurgrens huurgrens van de Wet op de huurtoeslag.

Artikel 4.11 Het verwerven van grond

Als de woningaanpassing een uitbreiding van een bestaande woning of het groter bouwen van een nieuwe woning tot gevolg heeft, kan het college een voorziening in de vorm van een financiële tegemoetkoming verlenen in de kosten van het verwerven van extra grond die noodzakelijk is om de woningaanpassing te realiseren. Er wordt geen financiële tegemoetkoming verleend als de extra te verwerven grond als tuin of iets dergelijks wordt benut. Alleen de grond die noodzakelijk is voor de woningaanpassing zelf kan in aanmerking komen voor een financiële tegemoetkoming, waarbij een maximum aantal vierkante meters wordt gehanteerd voor de verschillende vertrekken. Deze oppervlakten worden uitgewerkt in het Besluit maatschappelijke ondersteuning Emmen.

Artikel 4.12 Anti-speculatiebeding

Deze bepaling wordt ook wel de anti-speculatiebepaling genoemd. Het doel van deze bepaling is om eventuele door de woningeigenaar als gevolg van de woonvoorziening verkregen winst bij verkoop van de woning met grond te kunnen terugvorderen. De waarde van woning met grond op de datum van de verkoop van het huis is daarbij bepalend. Immers, de verkoopprijs is bekend. Door middel van een in opdracht van het college uitgevoerde taxatie kan vervolgens de waarde van de woning met grond zonder de woonvoorziening worden bepaald. Daarna kan de meerwaarde worden vastgesteld en verminderd met 10% voor elk jaar dat is verstreken sinds de aanpassing gereed was en de eventuele extra grond was geleverd. Het is aan het college om te bepalen of, en zo ja, in welke mate in een concrete situatie gebruik van deze bepaling wordt gemaakt, aangezien er een afweging dient plaats te vinden tussen de kosten van het effectueren van deze bepaling (taxatie, administratieve lasten) in relatie tot de te verwachten baten.

Artikel 4.13 Aanvang werkzaamheden, toezicht en verlenen

Niet eerder dan nadat het college een beslissing over het al dan niet verlenen van de woonvoorziening heeft genomen mag een aanvang worden gemaakt met de werkzaamheden.

Pas op dat moment heeft het college alle op de aanvraag betrekking hebbende gegevens beoordeeld en op grond hiervan een besluit genomen over de te treffen voorziening. Door deze regeling wordt voorkomen dat een voorziening waarmee vroegtijdig is begonnen uiteindelijk niet overeenstemt met hetgeen het college als de meest adequaat en goedkoopste voorziening beschouwt. Het college kan immers ook factoren laten meewegen die buiten de woonruimte van de aanvrager gelegen zijn, zoals een beschikbare aangepaste woning elders, waardoor een woningaanpassing niet noodzakelijk is.

Artikel 4.14 Gereedmelding, vaststelling en uitbetaling

De termijn van 12 maanden is opgenomen om te voorkomen dat onnodig lang een verplichting tot uitbetaling blijft bestaan. Het college controleert of aan de voorwaarden bij verlening van de voorziening is voldaan. Gereedmelding is alleen van toepassing bij duurdere woningaanpassingen. In eerste aanleg dient hiertoe een verklaring te worden afgegeven. Als later alsnog zou blijken dat niet aan alle bij de verlening van de woonvoorziening gestelde verplichtingen is voldaan, kan de financiële tegemoetkoming alsnog worden ingetrokken en eventueel teruggevorderd. Op grond van de verklaring en van de betalingsbewijzen, die de woningeigenaar dient te overleggen kan de woonvoorziening in de vorm van de financiële tegemoetkoming worden vastgesteld en vervolgens uitbetaald.

Artikel 4.15 Verplichtingen bij een woonvoorziening in de vorm van een persoonsgebonden budget

Dit artikel bevat een opsomming van de verplichtingen die het college de budgethouder bij de verlening van een persoonsgebonden budget kan opleggen.

Ad a.

De budgethouder is verplicht om het persoonsgebonden budget uitsluitend te bestemmen voor de inkoop van een adequate woonvoorziening en de daarmee noodzakelijk verbonden kosten. Dit houdt in dat de budgethouder verplicht is de geïndiceerde of daarmee vergelijkbare woonvoorziening in te kopen, mits die voorziening maar een adequate oplossing biedt voor de beperkingen zoals die staan vermeld in de beschikking en de daaraan ten grondslag liggende indicatiestelling.

Ad b en c.

De budgethouder dient achteraf met de onder b genoemde bewijsstukken bij een steekproef van de gemeente desgevraagd te kunnen bewijzen dat een adequate voorziening is ingekocht. Een deel van de gevraagde bewijsstukken is niet zozeer van belang voor de gemeente, maar zal van belang zijn bij het afleggen van verantwoording richting de belastingdienst. Om het de budgethouder gemakkelijker te maken wordt een declaratieformulier beschikbaar gesteld waarop de budgethouder de gevraagde informatie kan vermelden. Indien uit de steekproef blijkt dat de budgethouder het persoonsgebonden budget niet overeenkomstig de verplichtingen heeft besteed, kan het college de beschikking tot toekenning van het persoonsgebonden budget herzien en het teveel uitbetaalde terugvorderen.

Ad d.

Spreekt voor zich.

Artikel 4.16 Geen eigen bijdrage of eigen aandeel

De voorziening in de kosten van tijdelijke huisvesting wordt verleend aan de eigenaar van een woning, veelal de woningcorporatie. Het is niet goed voorstelbaar dat die woningeigenaar een eigen aandeel zou moeten betalen.

Hoofdstuk 5 Het zich lokaal verplaatsen per vervoermiddel

Artikel 5.1 Recht op individuele vervoersvoorziening en primaat algemene voorziening

Dit artikel geeft aan dat een persoon met beperkingen uitsluitend voor een individuele vervoersvoorziening in aanmerking kan worden gebracht indien aantoonbare beperkingen of problemen het de persoon met beperkingen onmogelijk maken om in de directe woon- of leefomgeving of buiten de directe woon- of leefomgeving, het onmogelijk maken sociale contacten te onderhouden en deel te nemen aan het leven van alledag. Hiervan is in ieder geval sprake als de persoon met beperkingen het openbaar vervoer niet kan bereiken of gebruiken. Die regel stamt uit de aan de Wvg voorafgaande AAW, en wordt in de praktijk beoordeeld door te kijken naar de loopafstand van een aanvrager (de bekende 800-metergrens).

De onmogelijkheid in het niet kunnen bereiken of gebruiken moet zijn gelegen in de beperking of het probleem, niet in bijvoorbeeld het (langdurig) uitvallen van het openbaar vervoer.

Artikel 5.2 Soorten en vormen van individuele vervoersvoorzieningen

Lid 1

In dit artikellid worden de soorten individuele vervoersvoorzieningen onderscheiden, namelijk voor de lange afstand en voor de korte en middellange afstand. Bij de lange afstand kan, gelet op de vervoersbehoefte en de beperkingen, worden gedacht aan de soorten zoals genoemd onder b tot en met f, dit voor zover de collectieve vervoersvoorziening zoals genoemd onder a niet adequaat is (zie ook lid 2). Bij de korte en middellange afstand kan, gelet op de vervoersbehoefte en de beperkingen (er kan geen gebruik worden gemaakt van een snor-, brom-, driewiel fiets en de persoon met beperkingen kan maximaal slechts honderd meter lopen) worden gedacht aan de soorten zoals genoemd onder g, h en i. Er is dan sprake van een uiterst beperkte mobiliteit. In voorkomende gevallen is een combinatie van een voorziening voor de lange afstand en korte en middellange afstand mogelijk.

Lid 2

Dit wordt ook wel het primaat van de collectieve vervoersvoorziening genoemd. Om in aanmerking te komen voor een vervoerspasje voor het collectief vervoer moet de persoon met beperkingen niet in staat zijn het openbaar vervoer te bereiken en te gebruiken.

Lid 3

De individuele vervoersvoorziening zoals genoemd in lid 1 onder a (de zogenaamde collectieve vervoersvoorziening) wordt om redenen van doelmatigheid uitsluitend verstrekt in natura. Immers, het is niet gewenst hier een mogelijkheid te bieden om deze voorziening in de vorm van een persoonsgebonden budget te verlenen omdat dit de financiële haalbaarheid van deze collectieve voorziening zou kunnen ondermijnen.

Lid 4

Spreekt voor zich.

Lid 5

De hier genoemde vervoersvoorzieningen worden verleend in de vorm van een forfaitaire financiële tegemoetkoming.

Artikel 5.3 Omvang van de vervoersvoorziening

Lid 1

In dit artikellid is bepaald dat bij de verlening van bepaalde vervoersvoorzieningen rekening wordt gehouden met de individuele vervoersbehoefte, met de mate waarin collectief vervoer in die vervoersbehoefte kan voorzien en met de mate waarin de vervoersbehoeften van echtgenoten samenvallen. Met het laatste wordt beoogd om gehuwden of daarmee gelijkgestelden niet te bevoorrechten van niet gehuwden of daarmee gelijkgestelden.

Lid 2

Voor zover in de situatie zoals onder c is gesteld een voorziening is verleend zoals bedoeld in artikel 5.2 lid 1 sub b en f, bedraagt de hoogte van de forfaitaire financiële tegemoetkoming 1,5 maal het bedrag zoals is opgenomen in het Besluit maatschappelijke ondersteuning Emmen.

Lid 3

Onder de Wvg is de zorgplicht voor vervoer beperkt tot verplaatsingen in het kader van het leven van alledag in de directe woon- of leefomgeving; de wet spreekt nu in artikel 4 lid 1, onder c. over “het zich lokaal verplaatsen per vervoermiddel”. Dit lijkt nog beperkter te zijn dan de zorgplicht onder de Wvg, maar aangezien met de Wmo niet is beoogd de reikwijdte van de Wvg te beperken of uit te breiden, is er geen reden om aan te nemen dat alleen de letterlijk lokale verplaatsingen onder de wet zullen vallen. Vandaar dat in dit artikel, conform de onder de Wvg gevormde jurisprudentie, wordt uitgegaan van de eigen woon- of leefomgeving, met als uitzondering de bovenregionale zorgplicht, zoals die ook in de Wvg-jurisprudentie is omschreven. De aanvrager dient wel eerst te hebben uitgezocht of een beroep kan worden gedaan op de landelijke regeling Valys.

Sinds maart 2002 houdt de vaste jurisprudentie van de Centrale Raad van Beroep onder de Wvg in dat een vervoersvoorziening of een combinatie van voorzieningen de mogelijkheid moet bieden om op jaarbasis minimaal 1.500 tot 2.000 kilometer af te leggen. Deze jurisprudentie wordt hier vastgelegd, aangezien met de wet niet wordt beoogd de werkingssfeer van de Wvg uit te breiden.

Artikel 5.4 De hoogte van het persoonsgebonden budget

Spreekt voor zich.

Artikel 5.5 Verplichtingen van de budgethouder

Dit artikel bevat een opsomming van de verplichtingen die het college de budgethouder bij de verlening van een persoonsgebonden budget kan opleggen.

Ad a.

De budgethouder is verplicht om het persoonsgebonden budget uitsluitend te bestemmen voor de inkoop van een adequate vervoersvoorziening en de daarmee noodzakelijk verbonden kosten. Dit houdt in dat de budgethouder verplicht is de geïndiceerde of daarmee vergelijkbare vervoersvoorziening in te kopen, mits die voorziening maar een adequate oplossing biedt voor de beperkingen zoals die staan vermeld in de beschikking en de daaraan ten grondslag liggende indicatiestelling.

Ad b en c.

De budgethouder dient achteraf met de onder b genoemde bewijsstukken bij een steekproef van de gemeente desgevraagd te kunnen bewijzen dat een adequate voorziening is ingekocht. Een deel van de gevraagde bewijsstukken is niet zozeer van belang voor de gemeente, maar zal van belang zijn bij het afleggen van verantwoording richting de belastingdienst. Om het de budgethouder gemakkelijker te maken wordt een declaratieformulier beschikbaar gesteld waarop de budgethouder de gevraagde informatie kan vermelden. Indien uit de steekproef blijkt dat de budgethouder het persoonsgebonden budget niet overeenkomstig de verplichtingen heeft besteed, kan het college de beschikking tot toekenning van het persoonsgebonden budget herzien en het teveel uitbetaalde terugvorderen.

Ad d.

Spreekt voor zich.

Artikel 5.6 De hoogte van de financiële tegemoetkoming

De financiële tegemoetkoming betreft een forfaitaire financiële tegemoetkoming. Bij de vaststelling van de hoogte van die tegemoetkoming in het door het college vast te stellen Besluit maatschappelijke ondersteuning Emmen, gelden de volgende randvoorwaarden:

- de hoogte van de forfaitaire tegemoetkoming per jaar in de kosten van gebruik van een eigen auto of auto van derden wordt bepaald door 2000 te verrijden kilometers te vermenigvuldigen met de kilometerprijs zoals die door het UWV wordt gehanteerd;
- de hoogte van de forfaitaire tegemoetkoming per jaar in de kosten van gebruik van een rolstoeltaxi wordt bepaald door 2000 te verrijden kilometers te vermenigvuldigen met de kilometerprijs van de goedkoopst adequate rolstoeltaxi kilometerprijs in Emmen;
- de hoogte van de forfaitaire tegemoetkoming per jaar in de kosten van gebruik van een gesloten buitenwagen wordt bepaald door 2000 te verrijden kilometers te vermenigvuldigen met de kilometerprijs zoals die door het UWV wordt gehanteerd.

Artikel 5.7 Geen eigen bijdrage of eigen aandeel individuele vervoersvoorziening.

Spreekt voor zich.

Hoofdstuk 6 Verplaatsen in en rond de woning

Artikel 6.1 Individuele voorziening verplaatsen in en rond de woning en sport en primaat algemene voorziening

Ad a

Onder de Wvg waren rolstoelen in de wet zelf als aparte categorie voorzieningen opgenomen. In de wet is dat niet het geval, maar aangezien met deze wet niet wordt beoogd het beleidsterrein ten opzichte van de Wvg te verbreden of te versmallen, wordt de rolstoel gehandhaafd als de enige voorziening waarmee beperkingen bij het verplaatsen in en rond de woning in het kader van de wet gecompenseerd kunnen worden. Een rolstoel kan worden gedefinieerd als een verrijdbare stoel voor individueel gebruik, bedoeld om op een andere wijze dan lopend zich te verplaatsen dan wel verplaatst te worden met een snelheid en bereik als lopend gebruikelijk is. Dit artikelonderdeel ziet op de situatie dat een persoon langdurig beperkingen heeft bij het dagelijks zittend verplaatsen in en rond de woning. Geen rolstoel wordt verstrekt als hulpmiddelen als krukken, een rollator, of andere hulpmiddelen een voldoende oplossing bieden voor het verplaatsingsprobleem. Wel kan, als dit noodzakelijk is, een rolstoel verstrekt worden in aanvulling op dergelijke voorzieningen, mits het gebruik dagelijks noodzakelijk is.

Ad b

Een sportrolstoel of andere sportvoorziening kan verstrekt worden als zonder die voorzieningen sportbeoefening niet mogelijk is of zal zijn. De sportrolstoel valt in het kader van deze verordening onder het begrip rolstoel.

Ad c

Bij de algemene voorziening verplaatsen in en rond de woning kan bijvoorbeeld worden gedacht aan een rolstoelpool. Een rolstoelpool is uitsluitend een adequate voorziening als de persoon met beperkingen slechts incidenteel een rolstoel nodig heeft, terwijl het dagelijks verplaatsen in en om de woning zonder rolstoel plaatsvindt. Hierdoor wordt voorkomen dat een groot aantal rolstoelen weinig frequent wordt gebruikt. De rolstoelen uit de rolstoelpool worden daarentegen wel frequent gebruikt. Uiteraard moet het daadwerkelijk mogelijk zijn een rolstoel uit de pool te lenen. De pool moet dan ook voldoende geschikte rolstoelen in voorraad hebben.

Bij de algemene sportvoorziening kan bijvoorbeeld worden gedacht aan een sportrolstoelpool of sportvoorzieningenpool.

Artikel 6.2 Soorten en vormen van individuele voorzieningen voor het dagelijks verplaatsen in en rond de woning en bij het beoefenen van sport

Lid 1

Ad a

Een rolstoel kan zowel handbewogen als elektrisch aangedreven zijn. Een (elektrische) trippelstoel wordt niet als rolstoel beschouwd en wordt niet op grond van de wet verstrekt. De trippelstoel valt onder de door de Regeling Zorgverzekering te verstrekken voorzieningen. Een rolstoel kan zowel worden gebruikt als een verplaatsingsmiddel voor binnen als voor buiten. Primair doel van de rolstoel is het zittend verplaatsen, omdat lopend verplaatsen, ook met op grond van andere regelingen te verstrekken voorzieningen als looprekken, rollators, wandelstokken en krukken niet of onvoldoende mogelijk is.

Ad b

Op grond van dit onderdeel kan, afhankelijk van de gestelde indicatie, zowel een sportrolstoel als een andere sportvoorziening worden verleend.

Ad c

Kosten van onderhoud en reparatie van de rolstoel vallen eveneens onder de wet. Voorzieningen die geen verband houden met het genoemde primaire verstrekingsdoel, het verplaatsen, omdat ze nodig zijn in verband met therapeutische doeleinden, worden niet op grond van de wet verstrekt. Hierbij valt te denken aan aanpassingen voor het gebruik van zuurstofapparatuur en andere aanpassingen. Bij accessoires gaat het uiteraard alleen om medisch noodzakelijke en niet algemeen gebruikelijke zaken.

Lid 2

Spreekt voor zich.

Artikel 6.3 Aanspraak op rolstoelvoorzieningen voor AWBZ-bewoners

Recht op een op grond van de AWBZ verstrekte rolstoel aan AWBZ-bewoners bestaat alleen indien de AWBZ-bewoner zowel de AWBZ-functie “verblijf”, als de functie “behandeling” geniet in één en dezelfde erkende AWBZ-instelling. Als een AWBZ-bewoner niet aan deze voorwaarde voldoet, is er ook geen recht op een AWBZ-rolstoel, en zal er door de gemeente een rolstoel moeten worden verstrekt op grond van de Wmo.

Onduidelijkheid kan ontstaan wanneer een instelling met alleen erkenning voor de AWBZ-functie “verblijf” (bijvoorbeeld een verzorgingshuis) de AWBZ-functie “behandeling” als het ware inkoop bij een voor die functie wél erkende instelling. Het “verzorgingshuis met verpleegafdeling” is een veelvoorkomende situatie, waarin in de instelling wél beide AWBZ-functies kunnen worden “genoten”, maar de instelling zelf geen erkenning heeft voor beide AWBZ-functies, maar alleen voor de functie “verblijf”. Het gevolg is dat er geen recht op een AWBZ-rolstoel bestaat in een dergelijke situatie, juist omdat beide functies op die verpleegafdeling niet door één en dezelfde erkende AWBZ-instelling worden verzorgd, maar door twee verschillende AWBZ-instellingen, waarbij de ene instelling gebruik maakt van de erkenning van de andere.

Artikel 6.4 Hoogte persoonsgebonden budget

Spreekt voor zich.

Artikel 6.5 Verplichtingen van de budgethouder

Dit artikel bevat een opsomming van de verplichtingen die het college de budgethouder bij de verlening van een persoonsgebonden budget kan opleggen.

Ad a.

De budgethouder is verplicht om het persoonsgebonden budget uitsluitend te bestemmen voor de inkoop van een adequate (sport)rolstoel of sportvoorziening en de daarmee noodzakelijk verbonden kosten. Dit houdt in dat de budgethouder verplicht is de geïndiceerde of daarmee vergelijkbare voorziening in te kopen, mits die voorziening maar een adequate oplossing biedt voor de beperkingen zoals die staan vermeld in de beschikking en de daaraan ten grondslag liggende indicatiestelling.

Ad b en c.

De budgethouder dient achteraf met de onder b genoemde bewijsstukken bij een steekproef van de gemeente desgevraagd te kunnen bewijzen dat een adequate voorziening is ingekocht. Een deel van de gevraagde bewijsstukken is niet zozeer van belang voor de gemeente, maar zal van belang zijn bij het afleggen van verantwoording richting de belastingdienst. Om het de budgethouder gemakkelijker te maken wordt een declaratieformulier beschikbaar gesteld waarop de budgethouder de gevraagde informatie kan vermelden.

Indien uit de steekproef blijkt dat de budgethouder het persoonsgebonden budget niet overeenkomstig de verplichtingen heeft besteed, kan het college de beschikking tot toekenning van het persoonsgebonden budget herzien en het teveel uitbetaalde terugvorderen.

Ad d.

Spreekt voor zich.

Artikel 6.6 Geen eigen bijdrage

Er wordt geen eigen bijdrage opgelegd voor de (sport)rolstoelen omdat dit op grond van artikel 4.1 lid 4 van het Besluit maatschappelijke ondersteuning niet is geoorloofd. Gekozen is om evenmin een eigen bijdrage te vragen voor de overige sportvoorzieningen.

Hoofdstuk 7 Het verkrijgen van voorzieningen en het motiveren van besluiten

Artikel 7.1 Opdracht tot uitvoering.

In dit artikel is geregeld, dat de indicatieadvisering en overige dienstverlening aan een derde partij kan worden overgedragen. Door deze bepaling op te nemen in de verordening hoeft geen aanbestedingsprocedure te worden gevolgd. Artikel 17 van het Besluit aanbestedingsregels voor overheidsopdrachten (Bao) bepaalt dat geen aanbestedingsprocedure hoeft te worden gevolgd als een aanbestedende dienst een overheidsopdracht voor diensten gunt aan een andere aanbestedende dienst. Voorwaarde is wel dat die andere aanbestedende dienst het alleenrecht heeft verkregen om die diensten te verrichten. Dat alleenrecht moet blijken uit bekend gemaakte wettelijke of bestuursrechtelijke bepalingen, bijvoorbeeld de gemeentelijke verordening. En het alleenrecht moet verenigbaar zijn met het Europese recht. Het CIZ is een aanbestedende dienst. Behalve overheden zijn namelijk ook publiekrechtelijke instellingen aanbestedende diensten. Een publiekrechtelijke instelling is een rechtspersoon die voorziet in behoefte van algemeen belang (bijvoorbeeld in verband met maatschappelijke ondersteuning) en die in hoofdzaak wordt gefinancierd door of onder toezicht staat van aanbestedende diensten.

Artikel 7.2 Aanvraagprocedure.

In artikel 4:1 van de Algemene wet bestuursrecht is bepaald dat een aanvraag tot het geven van een beschikking schriftelijk wordt ingediend, tenzij bij wettelijk voorschrift anders is bepaald. Dat betekent dat er altijd een eerste handeling van de kant van de aanvrager noodzakelijk is: er moet eerst een aanvraag worden ingediend. Een persoon uit de doelgroep van deze wet kan dus niet verwachten dat op eigen initiatief van de gemeente iets in zijn of haar richting wordt ondernomen. In dit artikel is bepaald dat het college voorschrijft op welke wijze aanvragen kunnen worden ingediend. Dit kan via een door het college ter beschikking gesteld formulier, maar ook bijvoorbeeld telefonisch of via internet. Aanvragen die niet via een voorgeschreven formulier zijn ingediend worden achteraf alsnog op schrift gesteld. De Algemene wet bestuursrecht bepaalt immers dat de aanvraag in ieder geval naam en adres van de aanvrager en een aanduiding van de beschikking die gevraagd wordt dient te bevatten en verder ondertekend moet zijn. Jurisprudentie leert dat een ondertekend formulier, dat overigens niet is ingevuld, geaccepteerd dient te worden als de overige benodigde bescheiden daarbij zijn gevoegd. Het ligt voor de hand in een dergelijke situatie te verzoeken om aanvulling van de gegevens.

Artikel 7.3 Inlichtingen, onderzoek, advies.

Lid 1

Lid 1 onder a. en b. van dit artikel in de Verordening bepaalt dat het college bevoegd is de aanvrager op te roepen in persoon te verschijnen en te ondervragen op een door het college te bepalen plaats en tijdstip en te laten onderzoeken en/of ondervragen door een of meer daartoe aangewezen deskundigen. Dit alles met de beperking dat dit in het belang moet zijn van de aanvraag.

Lid 2

Afdeling 3:3 van de Algemene wet bestuursrecht, geeft in een vijftal artikelen enige algemene bepalingen over (externe) advisering. Artikel 3:5 lid 1 Algemene wet bestuursrecht geeft aan dat in deze afdeling onder adviseur verstaan wordt: een persoon of college, bij of krachtens

wettelijk voorschrift belast met het adviseren van een bestuursorgaan inzake door dat bestuursorgaan te nemen besluiten en niet werkzaam onder verantwoordelijkheid van dat bestuursorgaan.

In tegenstelling tot hetgeen er was bepaald in de Wvg is in de wet niet geregeld dat er een adviseur benoemd moet worden. Advies zal in het kader van de uitvoering van de wet echter onontbeerlijk zijn.

Bij een eerste aanvraag kan advies worden gevraagd. Dit kan bijvoorbeeld zijn om te kunnen beoordelen of het wellicht om een progressief ziektebeeld gaat, waarbij vooruitlopend op dit proces reeds eerder ingrijpendere maatregelen getroffen dienen te worden dan op het moment van de aanvraag nodig lijkt. Doorslaggevend is echter dat vanaf het begin duidelijk geobjectiveerd wordt wat er medisch gezien speelt bij de betrokken aanvrager. Het spreekt voor zich dat bij overgang van AWBZ en Wvg naar deze wet voor diegenen die al een voorziening hadden niet gesproken wordt van eerste aanvraag. Van eerste aanvraag wordt gesproken als een aanvrager in zijn geheel niet bekend is. Een afwijzing om medische redenen kan uiteraard alleen maar op basis van een medisch advies plaatsvinden.

Met name wanneer de aard van de aandoening niet echt duidelijk is, is advies onontbeerlijk; soms kan een op het oog eenvoudige aanvraag leiden tot een stroom van verdere aanvragen, zonder dat duidelijk is wat iemand mankeert. Dat kan bij verstrekking van voorzieningen zelfs tot invaliderende effecten voor de aanvrager en onnodige kosten voor de gemeente leiden. Dit probleem speelt in het bijzonder bij een aantal zogeheten (medisch) moeilijk objectiveerbare aandoeningen (m)moa's.

Lid 3

Dit artikellid spreekt voor zich. Het is duidelijk dat gegevens inzake de medische toestand, het inkomen, de woonsituatie en allerlei andere gegevens noodzakelijk kunnen zijn om een aanvraag te kunnen beoordelen. Uiteraard moet er niet meer worden opgevraagd dan noodzakelijk is voor het nemen van een besluit op de aanvraag, zie hieromtrent ook artikel 4:3 Algemene wet bestuursrecht. Weigert de aanvrager echter de voor het nemen van het besluit noodzakelijke gegevens te verstrekken, dan rest het college niets anders dan de aanvraag volgens de procedure van artikel 4:5 Algemene wet bestuursrecht buiten behandeling te laten.

Ten aanzien van het omgaan met de – vaak privacygevoelige – gegevens moet de gemeente rekening houden met de verplichtingen die voortvloeien uit de Wet bescherming persoonsgegevens (Wbp).

Lid 4

Dit artikellid geeft aan dat bij de advisering gebruik gemaakt moet worden van de zogenaamde ICF-classificatie van de Wereld Gezondheidsorganisatie. Deze bepaling is in de verordening opgenomen naar aanleiding van de toelichting op amendement 65, waarin staat “Voor de gemeentelijke uitvoeringspraktijk biedt de International Classification of Functions, Disabilities and Impairments (ICF classificatie) een uniform begrippenkader dat als grondslag kan dienen om de behoefte aan voorzieningen in individuele gevallen vast te stellen.” Mede omdat bij de indicatiestelling van de diverse functies in de Algemene Wet Bijzondere Ziektekosten eveneens van deze classificatie gebruik wordt gemaakt kan het gebruik van de ICF-classificatie afstemming tussen de Algemene Wet Bijzondere Ziektekosten en deze wet vergemakkelijken.

Artikel 7.4 Samenhangende afstemming.

In artikel 5, lid 2, onder b. van de wet is vastgelegd dat de raad in de verordening bepaalt op welke wijze de verkrijging van individuele voorzieningen samenhangend afgestemd wordt op de situatie van de aanvrager. Deze bepaling is bedoeld om, naast de toepassing van algemene bestuursrechtelijke zorgvuldigheidseisen, de inhoud van de voorzieningen zelf, vanuit cliëntperspectief, in samenhang te bezien. Evenals het

genoemde in de toelichting op artikel 31 van deze verordening, gaat het hier naar zijn aard om uitvoeringsbeleid, vandaar de delegatiebepaling.

Artikel 7.5 Wijzigingen in de situatie

Het spreekt voor zich dat wijzigingen in de situatie gemeld dienen te worden in al die gevallen dat zij van invloed zijn op de verstrekte of te verstrekken voorzieningen. Het gaat hier om de informatieplicht.

Artikel 7.6 Intrekking van een voorziening

Duidelijk is, dat verstrekking van voorzieningen gebonden is aan voorwaarden. Het is in verband met het kenbaarheidsvereiste, verwoord in de passage “waarvan redelijkerwijs duidelijk moet zijn dat deze van invloed zijn op het recht op een voorziening”, van groot belang om de beschikkingsvoorwaarden duidelijk te vermelden in een beschikking. Het is daarom raadzaam om een belanghebbende te wijzen op de voorwaarden die het recht op de voorziening met zich meebrengen. Daarnaast is het belangrijk in de beschikking ook expliciet te wijzen op de verplichting om wijzigingen in de situatie aan het college door te geven. Mocht er sprake zijn van een, om wat voor reden dan ook, ten onrechte toegekende voorziening, dan vergemakkelijkt een duidelijke formulering in de beschikking een eventuele beëindiging of terugvordering van (het recht op) een voorziening, omdat de betrokkene zich dan niet kan beroepen op onbekendheid met de feiten.

Artikel 7.7 Terugvordering

De wet bevat geen bepalingen omtrent terugvordering van voorzieningen, wat reden is om deze mogelijkheid op te nemen in de verordening, omdat er anders geen juridische basis is om voorzieningen terug te vorderen. Indien er, naar later blijkt, ten onrechte is uitbetaald, kan het college de voorziening geheel of gedeeltelijk terugvorderen. Indien een voorziening in natura of in de vorm van een persoonsgebonden budget is verstrekt, en de situatie van de cliënt verandert binnen vijf jaar na verstrekking zodanig dat de voorziening niet langer nodig is, kan de voorziening worden teruggevorderd. Hierbij kan gedacht worden aan overlijden van de cliënt, wijziging van de indicatie van de cliënt etc.

Het besluit tot herziening van het recht op de voorziening en de daaraan gekoppelde terugvordering biedt echter geen executoriale titel, zoals bijvoorbeeld in de Wet werk en bijstand het geval is bij terugvordering. Er is wel sprake van een civielrechtelijke vordering op grond van onverschuldigde betaling waarvoor het Burgerlijk Wetboek, boek 6 artikel 203 e.v. de wettelijke basis biedt. Aan de gerechtelijke procedure zijn kosten verbonden, met name in gevallen waarin de vordering hoger is dan € 5.000,- en dus een procedure met procureurstelling bij de rechtbank noodzakelijk is. Bij lagere bedragen kan een eenvoudige dagvaardingsprocedure bij de kantonrechter gevolgd worden, zonder verplichte procureurstelling.

Artikel 7.8 Beslistermijn

In dit artikel is bepaald dat het college zo spoedig mogelijk, maar uiterlijk binnen 16 weken na de ontvangst van een aanvraag een beslissing moet nemen. Vooral bij complexe woningaanpassingen is de gemeente afhankelijk van externe partijen vóórdat er een beslissing kan worden genomen. Hoewel het college een beslissing op aanvraag voor de duur van maximaal 4 weken kan verdagen, zal dit alleen gebeuren indien de complexiteit van de aanvraag dat noodzakelijk maakt.

Hoofdstuk 8 Slotbepalingen

Artikel 8.1 Hardheidsclausule

Artikel 8.1 bepaalt dat het college in bijzondere gevallen ten gunste van de aanvrager kan afwijken van de bepalingen van deze verordening, en dus niet van de in de wet zelf genoemde bepalingen. Zonodig wordt hierbij advies ingewonnen. Dit afwijken kan alleen maar ten gunste, en nooit ten nadele van de betrokken persoon met beperkingen of de eigenaar van de woonruimte. Verder is met nadruk gemeld: in bijzondere gevallen. Het gebruik maken van de hardheidsclausule moet beschouwd worden als een uitzondering en niet als een regel. Het college moet in verband met precedentwerking dan ook duidelijk aangeven waarom in een bepaalde situatie van de verordening wordt afgeweken.

Artikel 8.2 Gevallen waarin niet is voorzien

Op grond van deze restbepaling kan het college in niet voorziene situaties handelen naar bevind van zaken. Besluiten op grond van dit artikel worden door het college zelf genomen. Ze vallen niet onder de mandaatbepaling.

Artikel 8.3 Nadere regels

Op grond van dit artikel kunnen Burgemeester en Wethouders nader beleidsregels vaststellen waarin het verstrekkingbeleid wordt vorm gegeven.

Artikel 8.4 Indexering

Deze bepaling maakt het mogelijk alle bedragen, genoemd in het op de verordening gebaseerde Besluit maatschappelijke ondersteuning gemeente Emmen, te indexeren. Indexering voor de meeste van de op deze verordening gebaseerde normbedragen vindt plaats volgens het CBS-prijsindexcijfer voor de gezinsconsumptie. De Algemene Maatregel van Bestuur bepaalt in artikel 4.4, lid 1 dat ook de bedragen van de eigen bijdragen jaarlijks aan de hand van de prijsindex voor de gezinsconsumptie worden gewijzigd bij ministeriële regeling. Het ligt voor de hand wijzigingen in bedragen in deze verordening tegelijkertijd hiermee door te voeren.

Artikel 8.5 Inwerkingtreding

Spreekt voor zich.

Artikel 8.6 Overgangsbepaling

De overgangsbepaling voor PGB-HH2 cliënten is opgenomen om deze groep cliënten in staat te stellen aan hun lopende verplichtingen te kunnen voldoen en tijdig een alternatieve oplossing te kunnen vinden voor hun zorgvraag.

Artikel 8.7 Citeertitel

Spreekt voor zich.

Vastgesteld in de openbare vergadering van 29 april 2010.

de griffier,

de voorzitter,

H.D. Werkman

C. Bijl